Zbiór Orzeczeń

WYROK SĄDU (ósma izba)

z dnia 24 września 2015 r.*

Pomoc państwa — Publiczna usługa nadawcza — Decyzja uznająca pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym — Wdrożona przez władze duńskie pomoc dla, duńskiego nadawcy publicznego TV2/Danmark — Finansowanie publiczne przyznane w celu zrekompensowania kosztów związanych z wykonywaniem zobowiązań z zakresu usług publicznych — Pojęcie pomocy — Wyrok Altmark

W sprawie T-674/11

TV2/Danmark A/S, z siedzibą w Odense (Dania), reprezentowana przez adwokata O. Koktvedgaarda,

strona skarżąca,

popierana przez:

Królestwo Danii, reprezentowane początkowo przez C. Vanga oraz V. Pasternak Jørgensen, działających w charakterze pełnomocników, a następnie przez V. Pasternak Jørgensen, wspieraną przez adwokata K. Lundgaarda Hansena, oraz w końcu przez C. Thorninga, działającego w charakterze pełnomocnika, wspieranego przez K. Lundgaarda Hansena oraz adwokata R. Holdgaarda,

interwenient,

przeciwko

Komisji Europejskiej, reprezentowanej przez B. Stromskiego, C. Støvlbæka oraz U. Nielsena, działających w charakterze pełnomocników,

strona pozwana,

popieranej przez:

Viasat Broadcasting UK Ltd, z siedzibą w West Drayton (Zjednoczone Królestwo), reprezentowaną przez adwokatów S. Kalsmose-Hjelmborga oraz M. Honorégo,

interwenient,

mającej za przedmiot żądanie stwierdzenia nieważności w części decyzji Komisji 2011/839/UE z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię (C 2/03) na rzecz TV2/Danmark (Dz.U. L 340, s. 1),

SĄD (ósma izba),

w składzie: D. Gratsias (sprawozdawca), prezes, N.J. Forwood i C. Wetter, sędziowie,

* Język postępowania: duński.

sekretarz: C. Kristensen, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 15 stycznia 2015 r.,

wydaje następujący

Wyrok

Okoliczności powstania sporu i jego okoliczności faktyczne

1 Niniejsza skarga ma za przedmiot wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2011/839/UE z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię (C 2/03) na rzecz TV2/Danmark (Dz.U. L 340, s. 1, zwanej dalej „zaskarżoną decyzją"), w zakresie, w jakim stwierdza się w niej, że owe środki stanowią pomoc państwa albo, tytułem ewentualnym, w zakresie, w jakim stwierdza się w niej, że niektóre z tych środków stanowią nową pomoc.

2 Skarga ta została wniesiona przez TV2/Danmark A/S (zwaną dalej „spółką TV2 A/S" albo „skarżącą"), będącą duńskim nadawcą programów telewizyjnych działającym w formie spółki akcyjnej. Spółka TV2 A/S została stworzona w celu zastąpienia, ze skutkiem w zakresie księgowości i podatków od dnia 1 stycznia 2003 r., samodzielnego przedsiębiorstwa państwowego TV2/Danmark (zwanego dalej „TV2"), utworzonego w 1986 r. na mocy Lov nº 335 om ændring af Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (ustawy zmieniającej ustawę o radiofonii i telewizji) z dnia 4 czerwca 1986 r. Spółka TV2 A/S, tak jak jej poprzednik, TV2, jest drugą co do wielkości stacją telewizji publicznej w Danii, podczas gdy największą jest Danmarks Radio (zwane dalej „DR").

3 Misja spółki TV2 A/S, tak jak wcześniej misja TV2, polega na produkcji i nadawaniu ogólnokrajowych i regionalnych programów telewizyjnych. Nadawanie to może odbywać się zwłaszcza za pośrednictwem urządzeń radiodyfuzyjnych, satelitarnych oraz łączy kablowych. Zasady regulujące zobowiązania TV2 A/S, a wcześniej TV2, z zakresu usług publicznych określa duński minister kultury.

4 Na ogólnokrajowym duńskim rynku telewizyjnym, oprócz nadawców publicznych, działają także nadawcy komercyjni. Chodzi zwłaszcza o spółkę Viasat Broadcasting UK Ltd (zwaną dalej „spółką Viasat") oraz o grupę tworzoną przez spółki SBS TV A/S i SBS Danish Television Ltd (zwaną dalej „grupą SBS").

5 TV2 zostało utworzone dzięki oprocentowanej pożyczce państwowej, a jego działalność, podobnie jak działalność DR, miała być finansowana z wpływów z opłat abonamentowych uiszczanych przez wszystkich duńskich telewidzów. Ustawodawca duński zdecydował jednak, że TV2, w odróżnieniu od DR, będzie miało ponadto możliwość skorzystania zwłaszcza z wpływów z reklam.

6 W następstwie skargi wniesionej w dniu 5 kwietnia 2000 r. do Komisji Wspólnot Europejskich przez spółkę SBS Broadcasting SA/Tv Danmark, system finansowania TV2 stał się przedmiotem badania przeprowadzonego przez tę instytucję w decyzji 2006/217/WE z dnia 19 maja 2004 r. w sprawie środków podjętych przez Danię na rzecz [TV2] (Dz.U. 2006 L 85, s. 1; sprostowanie Dz.U. 2006, L 368, s. 1, zwanej dalej „decyzją TV2 I"). Decyzja dotyczyła okresu obejmującego lata 1995–2002 i odnosiła się do następujących środków: wpływów z opłat abonamentowych, przelewów z funduszu przeznaczonego na finansowanie TV2 (Fundusz TV2 oraz Radiofonden), kwot przyznanych ad hoc, zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych, zwolnienia z obowiązku spłaty odsetek i odroczenia spłaty rat pożyczek udzielonych TV2 w chwili utworzenia tego przedsiębiorstwa, gwarancji państwa na kredyty operacyjne oraz korzystnych warunków wnoszenia opłat z tytułu wykorzystywania przez TV2 ogólnokrajowych częstotliwości nadawczych (zwanych dalej łącznie „rozpatrywanymi środkami"). Wreszcie, dochodzenie Komisji dotyczyło także wydanego TV2

pozwolenia na nadawanie w systemie sieciowym za pośrednictwem częstotliwości lokalnych oraz spoczywającego na wszystkich właścicielach anten zbiorczych obowiązku emitowania za pośrednictwem ich urządzeń programów TV2 należących do kategorii usług publicznych.

7 Po przeprowadzeniu badania rozpatrywanych środków Komisja stwierdziła, że stanowią one pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE (obecnie art. 107 ust. 1 TFUE). Komisja uznała również, że jest to nowa pomoc. Z zaskarżonej decyzji (motywy 98 i 99) wynika natomiast, że wedle Komisji nie stanowiły pomocy państwa wydane TV2 pozwolenia na nadawanie w systemie sieciowym za pośrednictwem częstotliwości lokalnych oraz spoczywający na wszystkich właścicielach anten zbiorczych obowiązek emitowania za pośrednictwem ich urządzeń programów TV2, gdyż wymienione środki nie wiążą się z przeniesieniem zasobów państwowych. Komisja doszła do powyższego wniosku dotyczącego rozpatrywanych środków w oparciu o ocenę, zgodnie z którą mechanizm finansowania TV2 służący zrekompensowaniu poniesionego przez to przedsiębiorstwo kosztu świadczenia usługi publicznej nie spełniał drugiej i czwartej z czterech przesłanek ustanowionych przez Trybunał w wyroku z dnia 24 lipca 2003 r., Altmark Trans i Regierungspräsidium Magdeburg (C-280/00, Rec, zwanego dalej „wyrokiem Altmark", natomiast wyżej wspomniane przesłanki zwane są dalej „przesłankami Altmark", EU:C:2003:415).

8 Komisja poza tym rozstrzygnęła, że wspomniana pomoc przyznana TV2 przez Królestwo Danii w latach 1995–2002 była zgodna z rynkiem wewnętrznym w myśl art. 86 ust. 2 WE (obecnie art. 106 ust. 2 TFUE), z wyjątkiem kwoty 628,2 mln koron duńskich (DKK), które Komisja uznała za nadmierną rekompensatę (motyw 163 i art. 1 decyzji TV2 I). Komisja tym samym nakazała Królestwu Danii odzyskanie tej kwoty wraz z odsetkami od spółki TV2 A/S (art. 2 decyzji TV2 I), która w między czasie zastąpiła TV2 (zob. pkt 2 powyżej).

9 Ponieważ odzyskanie pomocy, o którym mowa w art. 2 decyzji TV2 I, sprawiło, że TV2 A/S stała się niewypłacalna, Królestwo Danii zgłosiło Komisji pismem z dnia 23 lipca 2004 r. projekt dokapitalizowania tej spółki. Jeśli chodzi o kwestię środków finansowanych przez państwo, projekt ten przewidywał z jednej strony wkład kapitałowy w wysokości 440 mln DKK, a z drugiej strony – przekształcenie w kapitał pożyczki państwowej w wysokości 394 mln DKK. Decyzją C(2004) 3632 wersja ostateczna z dnia 6 października 2004 r. w sprawie pomocy państwa N 313/2004 dotyczącą dokapitalizowania TV2 A/S (Dz.U. 2005, C 172, s. 3, zwaną dalej „decyzją w sprawie dokapitalizowania"), Komisja uznała, że dwa planowane na rzecz spółki TV2 A/S środki były „konieczne do zrekonstruowania kapitału, którego TV2 [A/S] […] [potrzebowała] po przekształceniu w spółkę akcyjną […], aby móc realizować powierzoną jej misję publiczną" (motyw 53 decyzji o dokapitalizowaniu). W konsekwencji Komisja rozstrzygnęła, że wszelkie środki pomocy państwa, które mogłyby być związane z przewidzianym dokapitalizowaniem spółki TV2 A/S, są zgodne ze wspólnym rynkiem w myśl art. 86 ust. 2 WE" (motyw 55 decyzji o dokapitalizowaniu). [tłumaczenie nieoficjalne]

10 Decyzja TV2 I stała się przedmiotem czterech skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych z jednej strony przez spółkę TV2 A/S (sprawa T-309/04) oraz przez Królestwo Danii (sprawa T-317/04) a z drugiej strony przez konkurentów spółki TV2 A/S – spółkę Viasat (sprawa T-329/04) i grupę SBS (sprawa T-336/04).

11 Wyrokiem z dnia 22 października 2008 r. TV2/Danmark i in./Komisja (T-309/04, T-317/04, T-329/04; T-336/04, Zb.Orz. „zwanym dalej wyrokiem TV2 I", EU:T:2008:457), Sąd stwierdził nieważność decyzji TV2 I. W wyroku tym Sąd uznał, że Komisja zgodnie z prawem stwierdziła, iż realizacja misji publicznej powierzonej TV2 odpowiada definicji usług w zakresie nadawania świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym (ww. wyrok TV2 I, EU:T:2008:457, pkt 124). Sąd stwierdził jednak również, że decyzja TV2 I była pod wieloma względami wadliwa, co ostatecznie doprowadziło do stwierdzenia jej nieważności.

12 Tak więc, po pierwsze, Sąd, dokonując oceny tego, czy środki, o których mowa w decyzji TV2 I, wiązały się z wykorzystaniem zasobów państwowych, stwierdził, że Komisja nie uzasadniła swojej decyzji w zakresie faktycznego uznania wpływów z reklam za lata 1995 i1996 za zasoby państwowe (ww. w pkt 11 wyrok TV2 I, EU:T:2008:457, pkt 160–167). Po drugie Sąd stwierdził, że dokonana przez Komisję ocena tego, czy druga i czwarta z przesłanek Altmark zostały spełnione, nie została oparta na rzetelnej analizie konkretnych przyczyn prawnych i ekonomicznych, w świetle których ustalona została kwota opłat abonamentowych przekazanych TV2. W konsekwencji decyzja TV2 I była dotknięta brakiem uzasadnienia w tej kwestii (ww. w pkt 11 wyrok TV2 I, EU:T:2008:457, pkt 224–233). Po trzecie Sąd stwierdził, że wnioski Komisji dotyczące oceny zgodności pomocy w świetle art. 86 ust. 2 WE, a w szczególności istnienia nadmiernej rekompensaty, również były dotknięte brakiem uzasadnienia. Wedle Sądu wspomniany brak uzasadnienia wynikał z braku przeprowadzenia przez Komisję rzetelnego badania konkretnych przyczyn prawnych i ekonomicznych, które legły u podstaw ustalenia kwoty opłat abonamentowych przekazywanej TV2 w okresie objętym dochodzeniem (ww. w pkt 11 wyrok TV2 I, EU:T:2008:457, pkt 192, 197–203).

13 Decyzja dotycząca dokapitalizowania stała się przedmiotem dwóch wniesionych przez grupę SBS i spółkę Viasat skarg o stwierdzenie nieważności. Dwoma postanowieniami wydanymi w dniu 24 września 2009 r. Sąd umorzył postępowania w sprawie tych skarg ze względu na stwierdzenie nieważności decyzji TV2 I oraz ścisły związek między wynikającym z tej decyzji obowiązkiem odzyskania pomocy a środkami będącymi przedmiotem decyzji dotyczącej dokapitalizowania (postanowienia: z dnia 24 września 2009 r., SBS TV i SBS Danish Television/Komisja, T-12/05, EU:T:2009:357; Viasat Broadcasting UK/Komisja, T-16/05, EU:T:2009:358).

14 W następstwie stwierdzenia nieważności decyzji TV2 I Komisja dokonała ponownego zbadania rozpatrywanych środków. Przy tej okazji zwróciła się o udzielenie informacji do Królestwa Danii i spółki TV2 A/S, a ponadto otrzymała uwagi stron trzecich.

15 Komisja przedstawiła wynik ponownego zbadania rozpatrywanych środków w zaskarżonej decyzji będącej również przedmiotem innej skargi, wniesionej przez Viasat Broadcasting UK (sprawa T-125/12, Viasat Broadcasting UK/Komisja), w odniesieniu do której Sąd zajął stanowisko w ogłoszonym dzisiaj wyroku.

16 Zaskarżona decyzja dotyczy środków podjętych na rzecz TV2 w latach 1995–2002. Jednak w swojej analizie Komisja uwzględniła także skutkujące dokapitalizowaniem środki podjęte w 2004 r. w następstwie wydania decyzji TV2 I.

17 W zaskarżonej decyzji Komisja podtrzymała swoje stanowisko co do uznania rozpatrywanych środków przyznanych na rzecz TV2 za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (motyw 153 zaskarżonej decyzji). W pierwszej kolejności instytucja ta stwierdziła, że wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 stanowią zasoby państwowe (motyw 90 zaskarżonej decyzji) a następnie, sprawdzając istnienie selektywnej korzyści, stwierdziła, że rozpatrywane środki nie spełniają drugiej i czwartej z przesłanek Altmark (motyw 153 zaskarżonej decyzji). Natomiast, chociaż w decyzji TV2 I Komisja stwierdziła, że suma 628,2 mln DKK stanowi nadmierną rekompensatę niezgodną z art. 86 ust. 2 WE, to w zaskarżonej decyzji Komisja oceniła, że jest to odpowiednia w przypadku spółki TV2 A/S rezerwa kapitału własnego. W sentencji zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła zatem, co następuje:

„Artykuł 1

Środki wdrożone przez Danię na korzyść [TV2] w latach 1995–2002 w formie dochodów z opłat abonamentowych i innych środków omówionych w niniejszej decyzji są zgodne z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 106 ust. 2 [TFUE]”.

18 Wreszcie należy zauważyć, że Królestwo Danii podjęło środki zmierzające do ratowania i restrukturyzacji spółki TV2 A/S. Tak więc z jednej strony w dniu 16 czerwca 2008 r. państwo to zgłosiło projekt pomocy na rzecz spółki TV2 A/S w postaci instrumentu kredytowego mającego na celu jej ratowanie. Pomoc ta została zatwierdzona przez Komisję w decyzji C(2008) 4224 wersja ostateczna z dnia 4 sierpnia 2008 r., w sprawie N°287/2008 dotyczącej pomocy w celu ratowania przyznanej na rzecz TV2 Danmark A/S (Dz.U. 2009, C 9, s. 1). Spółka Viasat zaskarżyła tę decyzję Komisji. Postanowieniem z dnia 22 marca 2012 r. Sąd, stwierdziwszy, że zatwierdzona w spornej decyzji pomoc została w całości zwrócona, orzekł, iż skarga stała się bezprzedmiotowa i umorzył postępowanie (postanowienie z dnia 22 marca 2012 r., Viasat Broadcasting UK/Komisja, T-114/09, EU:T:2012:144).

19 Z drugiej strony w dniu 4 lutego 2009 r. Królestwo Danii zgłosiło Komisji plan restrukturyzacji spółki TV2 A/S. W decyzji 2012/109/UE z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie pomocy państwa C 19/09 (ex N 64/09), którą Dania zamierza wdrożyć w związku z restrukturyzacją TV2 A/S (Dz.U. 2012, L 50, s. 21), Komisja uznała, że wspomniany plan restrukturyzacji jest zgodny z rynkiem wewnętrznym w rozumieniu art. 107 ust. 3 pkt c) TFUE pod pewnymi warunkami, z których jeden dotyczy zakazu przekazania środków pomocy przewidzianych w tym planie ze względu na to, że sytuacja finansowa spółki będącej jej beneficjentem uległa poprawie. Spółka Viasat zakwestionowała tę decyzję w drodze skargi o stwierdzenie jej nieważności. Ponieważ spółka Viasat cofnęła skargę, sprawa została wykreślona z rejestru Sądu postanowieniem z dnia 10 grudnia 2012 r., Viasat Broadcasting UK/Komisja (T-210/12, EU:T:2012:660).

Przebieg postępowania i żądania stron

20 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 30 grudnia 2011 r. spółka TV2 A/S wniosła niniejszą skargę.

21 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 26 marca 2012 r. Królestwo Danii wniosło o dopuszczenie go do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania spółki TV2 A/S.

22 Pismem złożonym w sekretariacie Sądu w dniu 25 kwietnia 2012 r. spółka Viasat wniosła o dopuszczenie jej do niniejszej sprawy w charakterze interwenienta popierającego żądania Komisji.

23 Postanowieniami z dnia 13 lipca 2012 r. prezes trzeciej izby Sądu przychylił się do tych wniosków.

24 Ze względu na zmianę składu izb Sądu sędzia sprawozdawca został przydzielony, w charakterze prezesa, do ósmej izby, której w rezultacie przekazana została niniejsza sprawa.

25 Na wniosek sędziego sprawozdawcy, Sąd (ósma izba), zarządził otwarcie procedury ustnej i w ramach środków organizacji postępowania wezwał skarżącą i Królestwo Danii do przedłożenia pewnych dokumentów. Strony zastosowały się do tego żądania w wyznaczonym terminie.

26 W związku z przeszkodą w wykonywaniu obowiązków zaistniałą względem jednego z sędziów, prezes Sądu, na podstawie art. 32 § 3 regulaminu postępowania przed Sądem z dnia 2 maja 1991 r., w celu uzupełnienia składu izby wyznaczył innego sędziego.

27 Na rozprawie w dniu 15 stycznia 2015 r. wysłuchane zostały wystąpienia stron i ich odpowiedzi na pytania Sądu.

28 W swej skardze skarżąca wnosi do Sądu:

— tytułem żądania głównego, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że rozpatrywane środki stanowiły pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE;

— tytułem żądania ewentualnego, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej;

  — że wszystkie rozpatrywane środki stanowiły nową pomoc;

  — że wpływy z opłat abonamentowych, które w latach 1997–2002 były przekazywane TV2, a następnie przekazywane dalej jej ośrodkom regionalnym TV2, stanowiły pomoc państwa dla TV2;

  — oraz że wpływy z reklam, które w latach 1995 i 1996, a także w trakcie likwidacji Funduszu TV2 w 1997 r., były przekazywane z tego funduszu na rzecz TV2, stanowiły pomoc państwa dla TV2.

29 Królestwo Danii wnosi do Sądu:

— tytułem żądania głównego, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji, zgodnie z żądaniem głównym skarżącej;

— tytułem żądania ewentualnego, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdza w niej, że wpływy z reklam, które w latach 1995 i 1996, a także w trakcie likwidacji Funduszu TV2 w 1997 r., zostały przekazane z tego Funduszu na rzecz TV2, stanowiły pomoc państwa dla TV2.

30 Komisja wnosi do Sądu o:

— oddalenie skargi;

— obciążenie skarżącej kosztami postępowania.

31 Spółka Viasat popiera żądania Komisji.

Co do prawa

W przedmiocie dopuszczalności

32 Komisja nie podważa dopuszczalności niniejszej skargi. Jednak okoliczności sprawy nakazują zbadanie tej kwestii, co, wobec braku sprzeciwu, dokonane zostanie z urzędu, zgodnie z art. 113 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r.

33 Skarżąca posiada legitymację procesową, gdyż jest jedynym beneficjentem środków, o których mowa w zaskarżonej decyzji (wyrok z dnia 17 września 1980 r., Philip Morris Holland/Komisja, 730/79, Rec, EU:C:1980:209, pkt 5).

34 Należy jednak przypomnieć, że skarga wniesiona przez osobę fizyczną lub prawną jest dopuszczalna tylko wówczas, gdy strona skarżąca ma interes w stwierdzeniu nieważności zaskarżonego aktu. Konieczne jest, by interes ten był rzeczywisty i aktualny, przy czym podlega on ocenie na dzień wniesienia skargi. Interes ten zakłada, że samo stwierdzenie nieważności takiego aktu może

wywoływać skutki prawne albo, używając innego sformułowania, że w wyniku skargi strona skarżąca będzie mogła uzyskać jakąś korzyść (zob. ww. w pkt 11 wyrok TV2 I, EU:T:2008:457, pkt 67, 68 i przytoczone tam orzecznictwo).

35 W niniejszej sprawie rodzi się pytanie, czy skarżąca posiada interes prawny, skoro w zaskarżonej decyzji Komisja uznała, że rozpatrywane środki stanowią pomoc państwa zgodną z rynkiem wewnętrznym i w konsekwencji nie nakazała duńskim organom odzyskania pomocy od skarżącej.

36 W powyższym względzie należy przypomnieć, że z orzecznictwa dotyczącego skarg o stwierdzenie nieważności wniesionych przez beneficjentów pomocy na decyzje Komisji uznające sporną pomoc za całkowicie zgodną z rynkiem wewnętrznym bądź też uznające jeden ze spornych środków dofinansowania za zgodny z tym rynkiem wynika, iż interes prawny można wywieść z istnienia udowodnionego ryzyka, że na sytuację prawną skarżących może wpłynąć wszczęcie postępowań sądowych, bądź z tego, że ryzyko postępowań sądowych jest rzeczywiste i aktualne w chwili wniesienia skargi do sądu Unii Europejskiej (zob. ww. w pkt 11 wyrok TV2 I, EU:T:2008:457, pkt 79 i przytoczone tam orzecznictwo).

37 Do tej pory w orzecznictwie przyjęto, że istnieje „udowodnione" albo „rzeczywiste i aktualne" ryzyko postępowania sądowego przeciwko stronie skarżącej będącej beneficjentem pomocy bezprawnie przyznanej i zgodnej z rynkiem wewnętrznym w wypadku, po pierwsze, gdy postępowanie takie toczy się już przed sądem krajowym w chwili wniesienia do Sądu skargi o stwierdzenie nieważności (wyrok z dnia 14 kwietnia 2005 r., Sniace/Komisja T-141/03, Zb.Orz., EU:T:2005:129, pkt 29, 30) albo w wypadku, gdy zostaje ono wszczęte przed sądem krajowym jeszcze przed wydaniem przez Sąd rozstrzygnięcia w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności (zob. podobnie ww. w pkt 11 wyrok TV2 I, EU:T:2008:457, pkt 79–81), i po drugie, gdy pomoc rozpatrywana w zaskarżonej do Sądu decyzji jest przedmiotem toczącego się przed sądem krajowym postępowania sądowego, na które powołuje się strona skarżąca (wyrok z dnia 20 września 2007 r., Salvat père & fils i in./Komisja, T-136/05, Zb.Orz. EU:T:2007:295, pkt 41–43).

38 W niniejszej sprawie skarżąca stwierdziła w skardze, że jej uzasadniony i aktualny interes do wniesienia skargi jest oparty właśnie na uznaniu rozpatrywanych środków za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE oraz na uznaniu ich za nową pomoc w rozumieniu art. 1 lit. c) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. [108 TFUE] (Dz.U. L 83, s. 1). Skarżąca przypomina, że uznanie za nową pomoc naraża ją na skutki braku zgłoszenia rozpatrywanych środków, a mianowicie, jak orzekł Trybunał w pkt 52 i 53 wyroku z dnia 12 lutego 2008 r., CELF i ministre de la Culture et de la Communication (C-199/06, Zb.Orz., zwany dalej „wyrokiem CELF", EU:C:2008:79), na obowiązek spłaty na rzecz państwa odsetek za okres, w jakim utrzymywała się sytuacja bezprawności, a w stosownym przypadku, na obowiązek naprawienia szkody ewentualnie poniesionej przez jej konkurentów z powodu nielegalnego charakteru pomocy. Skarżąca wskazała także, że postępowanie zmierzające do nakazania jej zapłaty wspomnianych odsetek oraz wspomnianego odszkodowania zostało wszczęte przez spółkę Viasat przed sądem duńskim w 2006 r. Postępowanie to zostało zawieszone w oczekiwaniu przede wszystkim na wydanie ww. w pkt 11 wyroku Trybunału w sprawie TV2 I (EU:T:2008:457), a następnie – nowej decyzji Komisji.

39 Na rozprawie skarżąca oraz spółka Viasat uściśliły, że powództwo wniesione przez tę ostatnią spółkę w 2006 r. zawierało szereg żądań. Jedno z nich, skierowane przeciwko skarżącej, dotyczy zapłaty odsetek za okres, w jakim utrzymywała się sytuacja bezprawności. Inne, skierowane przeciwko Królestwu Danii, dotyczy zażądanej przez spółkę Viasat rekompensaty z powodu przedwczesnego i bezprawnego, zdaniem tej spółki, wdrożenia pomocy państwa, o której mowa w zaskarżonej decyzji. Skarżąca i spółka Viasat potwierdziły także, że, jeśli chodzi o dwa wyżej wymienione żądania, wspomniane powództwo było wciąż zawisłe w chwili wniesienia niniejszej skargi i że sąd prowadzący postępowanie w sprawie zawiesił je w oczekiwaniu na rozstrzygnięcie niniejszego sporu przez Sąd.

40 Mając na uwadze powyższe informacje należy uznać, że skarżąca w wystarczający sposób wykazała istnienie w dniu wniesienia skargi rzeczywistego i aktualnego ryzyka postępowania sądowego w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 36 i 37 powyżej.

41 Niniejsza skarga jest zatem dopuszczalna.

Co do istoty

42 Na poparcie swoich żądań skarżąca wysuwa cztery zarzuty, z których pierwszy związany jest z żądaniem głównym, a trzy pozostałe odnoszą się odpowiednio do trzech żądań posiłkowych. Zarzuty te dotyczą: pierwszy – naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE oraz zasady pewności prawa z powodu uznania przez Komisję, że rozpatrywane środki stanowią pomoc państwa; drugi – błędnego uznania za nową pomoc pochodzących z opłat abonamentowych zasobów przekazanych TV2 oraz przyznanego temu przedsiębiorstwu zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych; trzeci – naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE z powodu uznania przez Komisję, że wpływy z opłat abonamentowych przekazane dalej przez TV2 ośrodkom regionalnym tej stacji stanowią pomoc państwa dla TV2, a czwarty – naruszenia prawa z powodu uznania przez Komisję, że wpływy z reklam przekazane TV2 za pośrednictwem Funduszu TV2 stanowią pomoc państwa.

43 W zarzucie pierwszym, trzecim i czwartym podważa się uznanie rozpatrywanych środków za pomoc państwa. W zarzucie drugim podważa się częściowo uznanie rozpatrywanych środków za nową pomoc. Skarżąca kwestionuje w szczególności uznanie za nową pomoc wpływów z opłat abonamentowych oraz zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych. Ze względu na to, że uznanie za nową pomoc wiąże się z przyjęciem z góry założenia, iż wspomniane środki stanowią pomoc państwa, zarzut drugi zostanie zbadany na końcu, po przeanalizowaniu zasadności tych zarzutów, w drodze których skarżąca kwestionuje samo istnienie pomocy państwa.

W przedmiocie zarzutu pierwszego dotyczącego naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE oraz zasady pewności prawa z powodu uznania przez Komisję, że rozpatrywane środki stanowią pomoc państwa

44 W ramach zarzutu pierwszego skarżąca, popierana przez Królestwo Danii, twierdzi w istocie, że Komisja błędnie uznała rozpatrywane środki za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE wedle jego wykładni dokonanej w ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415).

45 Zważywszy na argumentację skarżącej i Królestwa Danii, należy uznać, że niniejszy zarzut zawiera cztery części, z których pierwsza dotyczy błędnej interpretacji art. 107 ust. 1 TFUE wedle jego wykładni dokonanej w ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415). Część druga dotyczy naruszenia zasady pewności prawa. Części trzecia i czwarta dotyczą błędnego stosowania odpowiednio drugiej i czwartej przesłanki Altmark.

46 Przed zbadaniem tych czterech części, należy przypomnieć, że uznanie za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE uzależnione jest od spełnienia czterech przesłanek, a mianowicie, że ma miejsce interwencja państwa lub przy użyciu zasobów państwowych, że interwencja ta może wywierać wpływ na wymianę handlową między państwami członkowskimi, że przysparza beneficjentowi jakiejś korzyści i że zakłóca konkurencję lub grozi jej zakłóceniem (ww. w pkt 7 wyrok Altmark EU:C:2003:4150, pkt 75).

47 Z definicji przypomnianej w pkt 46 powyżej wynika, że jedną z przesłanek charakteryzującą pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE jest istnienie korzyści przyznanej beneficjentowi. W tym względzie w ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415) Trybunał orzekł, że o ile interwencję państwa należałoby uznać za rekompensatę stanowiącą odpowiednik świadczeń wykonanych przez przedsiębiorstwa będące beneficjentami w związku z wykonaniem przez nie zobowiązań z zakresu usług publicznych, o tyle nie można uznać, że interwencja taka przyznaje beneficjentowi korzyść

skutkującą jego uprzywilejowaniem względem przedsiębiorstw konkurencyjnych. Interwencja taka nie spełnia zatem jednej z koniecznych przesłanek istnienia pomocy państwa i w konsekwencji nie jest objęta zakresem art. 107 ust. 1 TFUE (wyrok z dnia 8 maja 2013 r., Libert i in., C-197/11 i C-203/11, Zb.Orz. EU:C:2013:288, pkt 84).

48 Niemniej Trybunał określił cztery przesłanki, jakie musi spełnić rekompensata przekazana z tytułu świadczenia usługi publicznej, by w konkretnym przypadku można było stwierdzić, iż nie przyznaje ona selektywnej korzyści beneficjentowi i aby mogła ona tym samym uniknąć uznania jej za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (zob. podobnie ww. w pkt 7 wyrok Altmark, EU:C:2003:415, pkt 87–94).

49 Przesłanki Altmark są następujące: po pierwsze, na przedsiębiorstwie będącym beneficjentem rekompensaty powinno rzeczywiście ciążyć wykonanie zobowiązań z zakresu usług publicznych, a zobowiązania te powinny być jasno określone. Po drugie, parametry, na których podstawie obliczona została rekompensata, muszą być wcześniej ustalone w obiektywny i przejrzysty sposób. Po trzecie, rekompensata nie powinna przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w celu wykonania zobowiązań z zakresu usług publicznych, przy uwzględnieniu związanych z tym przychodów oraz rozsądnego zysku z tytułu wykonania tych zobowiązań. Po czwarte, jeżeli wybór przedsiębiorstwa, na którym ciąży wykonywanie zobowiązań z zakresu usług publicznych, nie został w danym przypadku dokonany w drodze postępowania przetargowego, pozwalającego na wyłonienie kandydata zdolnego do świadczenia tych usług po najniższym koszcie dla społeczności, poziom koniecznej rekompensaty powinien zostać ustalony na podstawie analizy kosztów, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i wyposażone odpowiednio do tego, by móc uczynić zadość wymogom stawianym usługom publicznym, poniosłoby na wykonanie takich zobowiązań, przy uwzględnieniu związanych z tym przychodów oraz rozsądnego zysku.

50 Zarzut pierwszy niniejszej skargi dotyczy głównie wykładni i stosowania drugiej i czwartej przesłanki Altmark.

– W przedmiocie części pierwszej dotyczącej błędnej interpretacji art. 107 ust. 1 TFUE, wedle jego wykładni dokonanej w ww. w pkt 7 wyrok Altmark (EU:C:2003:415)

51 W ramach tej pierwszej części skarżąca, popierana przez Królestwo Danii, przede wszystkim czyni ogólne uwagi dotyczące interpretacji ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415) oraz interpretacji określonych w tym wyroku przesłanek. Twierdzi ona, że należy je interpretować w zależności od ich kontekstu i celu oraz w taki sposób, by nie rozszerzać pojęcia pomocy państwa na środki, które nie przysparzają przedsiębiorstwom korzyści skutkującej uprzywilejowaniem ich względem przedsiębiorstw konkurencyjnych. Trzecia z tych przesłanek, zgodnie z którą rekompensata nie może przekraczać kwoty niezbędnej do pokrycia kosztów poniesionych w celu wykonania zobowiązań z zakresu usług publicznych, przy uwzględnieniu związanych z nimi przychodów oraz rozsądnego zysku z tytułu wykonania tych zobowiązań, ma podstawowe znaczenie dla dokonania oceny tego, czy ma miejsce pomoc państwa, przy czym z orzecznictwa, zwłaszcza z wyroku z dnia 12 lutego 2008 r. BUPA i in./Komisja (T-289/03, Zb.Orz. zwanego dalej „wyrokiem BUPA”, EU:T:2008:29) wynika, że możliwe jest odstąpienie od stosowania innych przesłanek.

52 Należy uznać, że wysuwając powyższy argumentu skarżąca twierdzi w istocie, iż badając środek w świetle art. 107 ust. 1 TFUE, wedle jego wykładni dokonanej w ww. w pkt 7 wyrok Altmark (EU:C:2003:415), Komisja powinna zbadać w pierwszej kolejności, czy spełniona jest trzecia z przesłanek Altmark, a jeśli tak jest, odstąpić od stosowania przesłanek drugiej i czwartej. Tym samym w niniejszej sprawie Komisja naruszyła zdaniem skarżącej art. 107 ust. 1 TFUE ze względu na to, że, zamiast zastosować ww. w pkt 7 wyrok Altmark (EU:C:2003:415) zgodnie z metodologią zaproponowaną przez skarżącą, instytucja ta stwierdziła, że należało zastosować drugą i czwartą z przesłanek Altmark, bez wcześniejszego sprawdzenia w ramach trzeciej przesłanki Altmark, czy

korzyść przyznana TV2 przy użyciu rozpatrywanych środków przekroczyła rzeczywiście kwotę niezbędną do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w celu wykonania zobowiązań z zakresu usług publicznych.

53 Powyższa interpretacja argumentów skarżącej nasuwa się w związku z tym, iż skarżąca wydaje się sprowadzać pojęcie korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE do pojęcia nadmiernej rekompensaty albo, innymi słowy, do rekompensaty, która przekracza kwotę niezbędną do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w celu wykonania zobowiązań z zakresu usług publicznych, w rozumieniu trzeciej przesłanki Altmark. W konsekwencji, zgodnie z powyższym punktem widzenia, jeśli nie istnieje nadmierna rekompensata, nie istnieje również korzyść w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a środka nie można uznać za pomoc państwa.

54 W powyższym względzie, po pierwsze, wystarczy przypomnieć, że odpowiadając na argumenty podobne do argumentu wysuniętego przez skarżącą, opartego na wyższości trzeciej przesłanki Altmark, Sąd orzekł wcześniej, że z całkowicie jednoznacznej treści ww. w pkt 7 (EU:C:2003:415) wyroku Altmark wynika, że wszystkie cztery wskazane w nim przesłanki służą uznaniu danego środka za pomoc państwa, a konkretnie stwierdzeniu istnienia korzyści. Interwencja państwa, która nie spełnia jednej lub kilku ze wspomnianych przesłanek powinna tym samym zostać uznana za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE (zob. wyrok z dnia 16 grudnia 2010 r., Niderlandy i NOS/Komisja, T-231/06 i T-237/06, Zb.Orz., EU:T:2010:525, pkt 128, 145, 146 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także podobnie wyrok z dnia 6 października 2009 r., FAB/Komisja, T-8/06, EU:T:2009:386, pkt 65).

55 Ponadto, jeśli chodzi w szczególności o związek między trzecią i drugą z przesłanek Altmark, poczynienie stwierdzenia, że rekompensata przyznana przedsiębiorstwu będącemu beneficjentem, któremu powierzona została realizacja misji publicznej, nie przekracza kwoty niezbędnej do pokrycia całości lub części kosztów poniesionych w celu wykonania zobowiązań z zakresu usług publicznych, przy uwzględnieniu związanych z tym przychodów oraz rozsądnego zysku z tytułu wykonania tych zobowiązań wydaje się niemożliwe bez wcześniejszej znajomości parametrów, według jakich ustalona została kwota wspomnianej rekompensaty, co stanowi właśnie przedmiot drugiej przesłanki Altmark.

56 W konsekwencji, wbrew temu co twierdzi skarżąca, do tego, aby dana interwencja państwa nie została objęta zakresem art. 107 ust. 1 TFUE, konieczne jest spełnienie wszystkich przesłanek Altmark.

57 Z drugiej strony skarżąca nie może również skutecznie powoływać się na ww. w pkt 51 wyrok BUPA (EU:T:2008:29) w celu poparcia swego argumentu, zgodnie z którym możliwe jest odstąpienie od niektórych z przesłanek Altmark. Należy przypomnieć, że w owym wyroku Sąd zbadał ważność decyzji, w której Komisja dokonała oceny w świetle art. 87 ust. 1 WE systemu wyrównywania ryzyka (zwanego dalej „RES") obowiązującego na irlandzkim rynku prywatnych ubezpieczeń zdrowotnych. System prywatnych ubezpieczeń zdrowotnych w Irlandii jest oparty zasadniczo na obowiązku zapewnienia otwartego dostępu wszystkim osobom, niezależnie od ich wieku, płci i stanu zdrowia oraz na ujednoliceniu opłat nakładanych na ubezpieczycieli, co oznacza, że wszyscy ubezpieczeni, niezależnie od ich stanu zdrowia, płacą taką samą składkę w odniesieniu do takiego samego typu produktu. W tych okolicznościach RES przewidywał, z jednej strony, płatność na rzecz organu państwa, Health Insurance Authority (organu właściwego ds. ubezpieczeń zdrowotnych, zwanego dalej „HIA") pewnej należności przez ubezpieczycieli o korzystniejszym profilu ryzyka aniżeli przeciętny profil na rynku, a z drugiej strony, płatność przez HIA odpowiedniej należności na rzecz ubezpieczycieli o mniej korzystnym profilu ryzyka niż przeciętny profil ryzyka na rynku. Płatności te dokonywane były za pośrednictwem stworzonego specjalnie w tym celu i zarządzanego przez HIA funduszu. Poprzez ustanowienie wspomnianego systemu solidarności między ubezpieczycielami RES służył zagwarantowaniu stabilności irlandzkiego rynku prywatnych ubezpieczeń zdrowotnych oraz zneutralizowaniu istniejących między ubezpieczycielami różnic profili ryzyka w celu uniknięcia sytuacji, w której ubezpieczyciele docieraliby za pomocą wybiórczych strategii marketingowych, do konsumentów niższego ryzyka. W następstwie skargi wniesionej do niej przez jednego

z ubezpieczycieli, który z powodu korzystniejszego profilu ryzyka płacił wyższe należności niż pozostali ubezpieczyciele, Komisja zbadała ten system. Po przeprowadzeniu tego badania instytucja stwierdziła, że stosowanie RES prowadzi do pobierania płatności ograniczonych do minimum koniecznego do tego, aby zrekompensować ubezpieczycielom będącym beneficjentami wykonanie ciążących na nich zobowiązań z tytułu świadczenia usług w ogólnym interesie gospodarczym, a zatem – nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 WE (ww. w pkt 51 wyrok BUPA, EU:T:2008:29, pkt 27, 37, 41, 43).

58 To właśnie w świetle specyfiki opisanego w pkt 57 powyżej RES, polegającej mianowicie, z jednej strony, na neutralności tego systemu rekompensat w stosunku do przychodów i zysków osiąganych przez beneficjentów, i, z drugiej strony, na szczególnym charakterze kosztów dodatkowych związanych z mniej korzystnym profilem ryzyka tych beneficjentów, Sąd uznał, że w rozpatrywanej sprawie nie można ściśle zastosować jednej z przesłanek Altmark, a mianowicie przesłanki czwartej (ww. w pkt 51 wyrok BUPA, EU:T:2008:29, pkt 246–248).

59 Tymczasem, po pierwsze, skarżąca nie twierdzi, że rekompensata dla TV2 miała podobną specyfikę do tej występującej w sprawie, w której wydano ww. w pkt 51 wyrok BUPA (EU:T:2008:29).

60 Celem uzasadnienia odstępstwa od przesłanek Altmark w niniejszej sprawie skarżąca powołuje bowiem się jedynie na specyfikę publicznej usługi nadawczej jako takiej. Wedle skarżącej owa specyfika publicznej usługi nadawczej jest związana z trudnościami w zdefiniowaniu tej usługi. W powyższym względzie skarżąca nawiązuje w szczególności do protokołu w sprawie systemu publicznego nadawania w państwach członkowskich, załączonego do traktatu FUE (zwanego dalej „protokołem amsterdamskim"). Skarżąca twierdzi, że badając możliwość zastosowania przesłanek Altmark Komisja powinna była uwzględnić to, iż zgodnie z protokołem amsterdamskim państwa członkowskie mają prawa szeroko i jakościowo zdefiniować cele przyświecające publicznej usłudze nadawczej.

61 W powyższym względzie należy przypomnieć, że z brzmienia protokołu amsterdamskiego wynika, iż akt ten zmierza do dokonania wykładni odstępstwa wymienionego w art. 106 ust. 2 TFUE (zob. podobnie wyrok z dnia 10 lipca 2012 r., TF1 i in./Komisja, T-520/09, EU:T:2012:352, pkt 94). Nie ma on zatem znaczenia przy ocenie zastosowania kryteriów Altmark, których celem jest ustalenie istnienia pomocy państwa, a nie jej zgodności z rynkiem wewnętrznym. Poza tym Sąd orzekł wcześniej, iż nie można przyjąć, że protokół amsterdamski wyklucza stosowanie zasad konkurencji i zabrania Komisji zbadania na podstawie kryteriów określonych przez Trybunał w ww. w pkt 7 wyroku Altmark, czy finansowanie z zasobów państwowych przysparza korzyść ekonomiczną nadawcom świadczącym usługę publiczną (EU:C:2003:415) (ww. w pkt 54 wyrok Niderlandy/Komisja, EU:T:2010:525, pkt 149).

62 Ponadto, nawet jeśli należałoby uznać, że protokół amsterdamski ma znaczenie dla oceny istnienia pomocy państwa, znaczenie to byłoby ograniczone do pierwszej przesłanki Altmark, która odnosi się do określenia zobowiązania z zakresu usług publicznych. Tymczasem ustalenie, czy pierwsza przesłanka Altmark jest spełniona, nie jest w niniejszej sprawie przedmiotem sporu.

63 Z drugiej strony, wbrew temu co twierdzi skarżąca, w ww. w pkt 51 wyroku BUPA (EU:T:2008:29) nie wynika, że wedle Sądu możliwe jest całkowite wykluczenie stosowania czwartej przesłanki Altmark. Wręcz przeciwnie, choć Sąd przyznał, że, zważywszy na specyfikę spornego w tamtej sprawie systemu rekompensat, przesłanka ta nie znajduje ścisłego zastosowania, to jednak podkreślił on, że, mimo tej specyfiki, Komisja jest zobowiązana do upewnienia się, iż ustanowiona w ramach tamtego systemu rekompensata nie pociąga za sobą możliwości wypłaty odszkodowania z tytułu kosztów mogących wynikać z braku wydajności beneficjentów (ww. w pkt 51 wyrok BUPA, EU:T:2008:29, pkt 246, 249).

64 W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że w niniejszej sprawie Komisja stosując przesłanki Altmark, a w szczególności drugą i czwartą z nich, pominęła fakt, iż zostały one zastosowane do okoliczności zaistniałych przed ogłoszeniem ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415). Z pkt 228 i 232 ww. w pkt 11 wyroku TV2 I (EU:T:2008:457), wynika zaś, że w takim przypadku wystarczające byłoby spełnienie tych przesłanek „w istocie".

65 W powyższym względzie, z jednej strony, należy od razu uściślić, że w pkt 228 ww. w pkt 11 wyroku TV2 I (EU:T:2008:457) Sąd, podkreślając, iż nie stanowiło to jego zdaniem ingerencji w kompetencje Komisji w dziedzinie pomocy państwa, ograniczył się do wskazania że, zważywszy na informacje przedstawione mu przez Królestwo Danii, nie można wykluczyć, iż sposób ustalania kwot opłat abonamentowych przekazywanych TV2 mógł mieć charakter obiektywny i przejrzysty. Wedle Sądu nie można zatem wykluczyć, że rzetelna analiza tego sposobu może w danym przypadku doprowadzić do wniosku, że jeszcze przed opisaniem przez Trybunał przesłanek Altmark, Królestwo Danii zagwarantowało w istocie spełnienie drugiej przesłanki Altmark. Z drugiej strony, w pkt 232 wspomnianego wyroku Sąd stwierdził, że nie można wykluczyć, iż – należące do obowiązków Komisji – rzetelne zbadanie wszystkich względów, które legły u podstaw ustalenia kwoty opłat abonamentowych przekazywanej TV2 w okresie objętym dochodzeniem, mogło doprowadzić do wniosku, że nawet przed sformułowaniem przesłanek Altmark przez Trybunał Królestwo Danii w istocie zagwarantowało spełnienie czwartej z tych przesłanek.

66 Z pkt 228 i 232 ww. w pkt 11 wyroku TV2 (EU:T:2008:457) wynika, że wedle Sądu zabrakło w decyzji TV2 I rzetelnego zbadania wszystkich przesłanek leżących u podstaw ustalenia kwoty opłat abonamentowych przekazywanej TV2 w okresie objętym dochodzeniem, przy czym badanie takie mogło doprowadzić Komisję do wniosku, że druga i czwarta z przesłanek Altmark zostały w rozpatrywanym przypadku spełnione. Wyrażenie „w istocie" może jedynie oznaczać, że wedle Sądu nie można wykluczyć, iż, zważywszy na okoliczności niniejszej sprawy, konkretne cele drugiej i czwartej z przesłanek Altmark zostały osiągnięte. Nie wydaje się bowiem logiczne, by z jednej strony stwierdzać, że należy zastosować przesłanki Altmark, a z drugiej strony sugerować, poprzez użycie wyrażenia „w istocie", że wystarczające byłoby częściowe spełnienie tych przesłanek.

67 Ponadto skarżąca sama nie wyjaśnia co rozumie pod pojęciem stosowania „w istocie" drugiej i czwartej z przesłanek Altmark. Jej argument można interpretować w ten sposób, że, w związku z tym, iż Komisja stosowała te przesłanki do okoliczności zaistniałych przed ogłoszeniem ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415), instytucja ta powinna była dokonać bardziej elastycznej ich interpretacji, tak aby dostosować je do szczególnych okoliczności niniejszej sprawy.

68 W odpowiedzi na pytanie zadane w tej kwestii na rozprawie, skarżąca przywołała wyrok z dnia 7 listopada 2012 r., CBI/Komisja (T-137/10, Zb.Orz. EU:T:2012:584, pkt 85–89), z którego wynika możliwość stosowania przesłanek Altmark w mniej rygorystyczny sposób uwzględniający specyfikę rozpatrywanego sektora.

69 W powyższym względzie należy uściślić, że we wspomnianym wyroku Sąd zbadał ważność decyzji, w której Komisja, bez wszczynania formalnego postępowania wyjaśniającego, stwierdziła, iż rekompensaty przyznane ogólnym szpitalom publicznym regionu stołecznego Bruksela (Belgia) stanowią pomoc państwa zgodną z rynkiem wewnętrznym. W tym kontekście Sąd zaznaczył, że choć przesłanki Altmark dotyczą w tym samym stopniu wszystkich sektorów gospodarki, ich stosowanie musi uwzględniać specyfikę rozpatrywanego sektora. Sąd przypomniał również, powołując się w tym względzie na ww. w pkt 51 wyrok BUPA (EU:T:2008:29), że, w świetle szczególnego charakteru misji publicznej w pewnych sektorach należy wykazać się elastycznością przy stosowaniu ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415), odwołując się do ducha i celu określonych w nim przesłanek w sposób dostosowany do szczególnych uwarunkowań konkretnego przypadku. Wreszcie Sąd uznał, że kryteria ustalone przez Trybunał w ww. w pkt 7 wyroku Altmark w odniesieniu do działalności

transportowej, która bezdyskusyjnie stanowi działalność gospodarczą i konkurencyjną, nie mogą być stosowane z tożsamym rygorem do sektora szpitalnego, który nie ma bezwzględnie takiego wymiaru konkurencyjnego i komercyjnego (ww. w pkt 68 wyrok CBI/Komisja, EU:T:2012:584, pkt 85, 86, 89).

70 Z wyroku tego wynika, że okolicznością mogącą uzasadniać mniej rygorystyczne stosowanie przesłanek Altmark w poszczególnym przypadku jest brak wymiaru konkurencyjnego i komercyjnego sektora, w którym prowadzi działalność beneficjent rekompensaty. Tymczasem, uwzględniając specyfikę misji publicznej w zakresie nadawania, która została podkreślona w protokole amsterdamskim, nie można przyjąć, że sektor ów nie posiada wymiaru konkurencyjnego i komercyjnego. W niniejszej sprawie o istnieniu takiego wymiaru świadczył zwłaszcza fakt, że TV2, częściowo finansowane z wpływów z reklam, działało na rynku reklamy telewizyjnej. Inaczej niż w okolicznościach sprawy, w której wydano ww. w pkt 68 wyrok CBI/Komisja, (EU:T:2012:584), okoliczności niniejszej sprawy nie uzasadniają zatem mniej rygorystycznego stosowania przesłanek Altmark.

71 W każdym razie, mimo wyjaśnień przedstawionych na rozprawie, argument skarżącej, zgodnie z którym Komisja powinna była dokonać bardziej elastycznej interpretacji przesłanek Altmark w taki sposób, by dostosować je do okoliczności niniejszej sprawy, pozostaje niejasny i mało precyzyjny, gdyż skarżąca nie wyjaśnia, na czym powinno było polegać owo dostosowanie dwóch spornych przesłanek.

72 Wreszcie, jeśli argument ten sprowadzałby się do stwierdzenia, że w niniejszej sprawie te dwie sporne przesłanki należałoby uznać za spełnione, nie mógłby on zostać oceniony in abstracto w ramach niniejszej części zarzutu, lecz należałoby zbadać go poniżej łącznie z argumentami podniesionymi w ramach trzeciej i czwartej części zarzutu, za pomocą których skarżąca twierdzi, iż Komisja stosując te dwie przesłanki w niniejszej sprawie dopuściła się błędów.

73 W świetle powyższego pierwszą część zarzutu pierwszego należy oddalić.

– W przedmiocie części drugiej dotyczącej naruszenia zasady pewności prawa

74 W ramach drugiej części niniejszego zarzutu skarżąca twierdzi w istocie, że zaskarżona decyzja narusza zasadę pewności prawa.

75 Z argumentów podniesionych przez skarżącą w odniesieniu do zasady pewności prawa wynika, że na naruszenie tej zasady w niniejszym przypadku złożyły się dwa elementy składowe.

76 Z jednej strony skarżąca twierdzi, że stosowanie drugiej i czwartej przesłanki Altmark do okoliczności zaistniałych przed ogłoszeniem ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415) stanowi stosowanie omawianych przesłanek z mocą wsteczną. Takie zaś stosowanie stanowi, wedle skarżącej, naruszenie zasady pewności prawa.

77 Z drugiej strony skarżąca twierdzi, że w rozpatrywanym przypadku ma miejsce naruszenie zasady pewności prawa z uwagi zwłaszcza na fakt, iż stosowanie przesłanek Altmark mogłoby skutkować koniecznością zapłaty przez skarżącą odsetek za okres, w jakim utrzymywała się sytuacja bezprawności oraz ewentualnego odszkodowania na rzecz jej konkurentów zgodnie z pkt 52 i 53 ww. w pkt 3 wyroku CELF (EU:C:2008:79). W powyższym względzie skarżąca uściśla, że zwłaszcza sprzeczne z zasadą pewności prawa byłoby ponoszenie przez nią konsekwencji finansowych braku zgłoszenia do Komisji rekompensaty otrzymanej z tytułu wykonywania nałożonych na nią na mocy prawa zobowiązań z zakresu usług publicznych ze względu na uznanie owego systemu rekompensat za niespełniający w całości przesłanek określonych w wyroku wydanym ponad 25 lat po przyjęciu wspomnianego systemu, przy czym nie ma jakichkolwiek podstaw, by sądzić, że przesłanki te były znane organom duńskim. Wedle skarżącej naruszenie zasady pewności prawa w niniejszej sprawie jest rażące tym bardziej, że w ramach czwartej przesłanki Altmark Trybunał nałożył na państwa członkowskie nowy obowiązek działania, a mianowicie obowiązek przeprowadzenia postępowania przetargowego.

78 Pierwszy argument skarżącej jest zbliżony do argumentacji przedstawionej przez nią w ramach pierwszej części niniejszego zarzutu (zob. pkt 64 powyżej). Chociaż w ramach wspomnianej pierwszej części skarżąca twierdzi bowiem, że stosowanie przesłanek Altmark do okoliczności zaistniałych przed wydaniem ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415) powinno było mieć charakter „elastyczny", to w ramach niniejszej części skarżąca podnosi, że zasada pewności prawa zobowiązywała Komisję do całkowitego odstąpienia od stosowania omawianych przesłanek w odniesieniu do okoliczności zaistniałych przed wydaniem właściwego wyroku Trybunału.

79 Ten pierwszy argument należy oddalić. Należy przede wszystkim przypomnieć, że ww. w pkt 7 wyrok Altmark (EU:C:2003:415) jest wyrokiem wydanym przez Trybunał w ramach postępowania prejudycjalnego. Należy przypomnieć zaś, że przedmiotem kompetencji przysługującej Trybunałowi na mocy art. 267 TFUE jest zapewnienie, by sądy krajowe jednolicie stosowały prawo Unii Europejskiej i dokonywały jego jednolitej wykładni, w szczególności w odniesieniu do przepisów mających bezpośrednią skuteczność (wyrok z dnia 27 marca 1980 r., Denkavit italiana, 61/79, Rec, EU:C:1980:100, pkt 15) i że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, wyrok wydany w trybie prejudycjalnym ma nie konstytutywny, a wyłącznie deklaratywny charakter, z tym że co do zasady wywołuje on skutki z mocą wsteczną, od daty wejścia w życie interpretowanego przepisu (zob. wyrok z dnia 8 września 2011 r., Q-Beef i Bosschaert, C-89/10 i C-96/10, Zb.Orz., EU:C:2011:555, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo). Co prawda Trybunał może w wyjątkowych przypadkach, w myśl ogólnej zasady pewności prawa leżącej u podstaw porządku prawnego Unii i w celu uniknięcia poważnych zakłóceń, ograniczyć w czasie skutki swojego wyroku i uniemożliwić tym samym wszystkim zainteresowanym powoływanie się na zinterpretowany przez niego przepis celem podważenia stosunków prawnych nawiązanych w dobrej wierze (zob. podobnie wyrok: Denkavit italiana, EU:C:1980:100, pkt 17; wyrok z dnia 19 grudnia 2013 r. Association Vent De Colère! i in., C-262/12, Rec., EU:C:2013:851, pkt 39, 40). Jednak jak już zaznaczono w ww. w pkt 51 wyroku BUPA (EU:T:2008:29, pkt 158, 159) Trybunał w ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415) nie zdecydował się na stosowanie tego środka o charakterze wyjątkowym.

80 W konsekwencji, wbrew temu co twierdzi skarżąca, nie można odstąpić od stosowania drugiej i czwartej przesłanki Altmark z tego powodu, że w niniejszej sprawie znajdują one zastosowanie do okoliczności zaistniałych przed ogłoszeniem ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415).

81 W swoim drugim argumencie skarżąca wydaje się twierdzić, że w niniejszym przypadku do naruszenia zasady pewności prawa doszło zwłaszcza ze względu na wagę konsekwencji finansowych, jakie miałoby dla niej uznanie, w myśl przesłanek Altmark, za pomoc państwa rozpatrywanych środków przyjętych sporo przed ogłoszeniem ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415).

82 Taki argument również nie zasługuje na uwzględnienie. Z orzecznictwa wynika bowiem, że konsekwencje finansowe dla beneficjenta niezgłoszonego środka nie stanowią, w świetle ogólnej zasady pewności prawa, okoliczności uzasadniającej ograniczenie w czasie skutków wyroku, w którym Trybunał dokonuje wykładni art. 107 ust. 1 TFUE w ten sposób, że rozpatrywany środek okazuje się stanowić pomoc państwa (zob. podobnie ww. w pkt 79 wyrok Association Vent De Colère! i in., EU:C:2013:851, pkt 40–42 i przytoczone tam orzecznictwo). Z powyższego wynika, że skarżąca nie może powoływać się na niekorzystne okoliczności finansowe spowodowane stosowaniem do rozpatrywanych środków przesłanek Altmark oraz uznaniem tych środków za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, wedle jego wykładni dokonanej w ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415) w celu zażądania, w imię zasady pewności prawa, wyłączenia stosowania tych przesłanek w niniejszej sprawie.

83 Ponadto należy stwierdzić, że za pomocą tych argumentów skarżąca nie zmierza w rzeczywistości do podważenia jako takiego retroaktywnego stosowania przesłanek Altmark, lecz do podważenia konsekwencji wynikających z ww. w pkt 38 wyroku CELF (EU:C:2008:79). Celem niniejszej skargi, który zresztą uzasadnia interes prawny skarżącej, jest bowiem uniknięcie ewentualnej zapłaty odsetek za okres, w jakim utrzymywała się sytuacja bezprawności w rozumieniu ww. w pkt 38 wyroku CELF

(EU:C:2008:79), poprzez podważenie w skardze z jednej strony, uznania rozpatrywanych środków za pomoc państwa (zarzuty pierwszy, trzeci i czwarty), a z drugiej strony, uznania ich za nową pomoc (zarzut drugi).

84 Niemniej kwestia, czy zgodne z zasadą pewności prawa jest, by na beneficjenta tego, co w okresie zaistnienia istotnych dla sprawy okoliczności faktycznych było uważane za rekompensatę przyznaną z tytułu realizacji misji publicznej – nakładać obowiązek spłaty sumy pieniężnej wynikający z łącznego i retroaktywnego stosowania wydanych wiele lat po wypłacie tej rekompensaty wyroków odnoszących się do wykładni art. 107 ust. 1 TFUE oraz art. 108 ust. 3 TFUE – nie może zostać rozstrzygnięta w ramach niniejszego sporu dotyczącego ważności decyzji, w drodze której Komisja uznała wspomnianą rekompensatę za pomoc państwa. Sąd krajowy, po zwróceniu się do Trybunału z pytaniami prejudycjalnymi, powinien ocenić, czy w okolicznościach niniejszej sprawy znajdują zastosowanie zasady wymienione w ww. w pkt 38 wyroku CELF (EU:C:2008:79). W każdym razie, w obecnym stanie orzecznictwa, konsekwencje stosowania tych zasad nie mogą uzasadniać wyłączenia bądź mniej rygorystycznego stosowania przesłanek Altmark.

85 Wreszcie, wbrew temu co twierdzi skarżąca, Trybunał, ustanawiając czwartą przesłankę Altmark, nie nałożył na państwa członkowskie nowego obowiązku działania polegającego na przeprowadzeniu, zawsze i w każdych okolicznościach, postępowania przetargowego w celu wyłonienia przedsiębiorstwa, któremu powierzone zostanie wykonywanie zobowiązań z zakresu usług publicznych. Co prawda ze sformułowania tej przesłanki wynika, że przeprowadzenie postępowania przetargowego pozwalającego na wyłonienie kandydata zdolnego do świadczenia tych usług po najniższym koszcie dla społeczności jest sposobem na zapewnienie spełnienia czwartej przesłanki Altmark. Niemniej Trybunał określił także inny sposób kontroli wydajności wykonania zobowiązań z zakresu usług publicznych. Stwierdził on bowiem, że jeśli nie przeprowadzono postępowania przetargowego, poziom koniecznej rekompensaty może zostać ustalony na podstawie kosztów, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i wyposażone odpowiednio do tego, by móc uczynić zadość wymogom stawianym danej usłudze publicznej, poniosłoby na wykonanie zobowiązań z zakresu tej usługi publicznej, przy uwzględnieniu związanych z tym przychodów oraz rozsądnego zysku.

86 Z dotychczasowych rozważań wynika, że w rozpatrywanym przypadku zasada pewności prawa nie stoi na przeszkodzie temu, by Komisja uznała rozpatrywane środki za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, wedle jego wykładni dokonanej w ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415).

87 Należy zatem oddalić drugą część zarzutu pierwszego.

– W przedmiocie części trzeciej, dotyczącej oceny, w świetle drugiej przesłanki Altmark, sposobu obliczania przyznanej TV2 rekompensaty

88 W trzeciej części niniejszego zarzutu, skarżąca, popierana przez Królestwo Danii, twierdzi że nawet przy założeniu, iż Komisja słusznie uznała, że wszystkie przesłanki Altmark znajdują zastosowanie w niniejszej sprawie i że ponadto przesłanki te powinny być stosowane ściśle zgodnie z ich definicją dokonaną przez Trybunał w ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415), stosując drugą z tych przesłanek Komisja dopuściła się naruszenia prawa.

89 Skarżąca i Królestwo Danii twierdzą w istocie, że parametry, na jakich podstawie obliczana była przyznana TV2 rekompensata oraz praktyczny sposób jej wdrożenia były znane z wyprzedzeniem, obiektywne i przejrzyste. Rekompensata została bowiem określona jako różnica między z jednej strony zasobami, które powinny zostać przekazane TV2 na podstawie decyzji politycznej (porozumień czteroletnich w sprawie mediów zawieranych między rządem a parlamentem duńskim), a z drugiej strony szacowanymi wpływami z reklam i z innej działalności.

90 Ściślej rzecz ujmując, po pierwsze, skarżąca twierdzi, że druga przesłanka Altmark ma mniejsze znaczenie w sytuacji takiej jak ta rozpatrywana w niniejszej sprawie, w której jedynie niektóre przedsiębiorstwa mogą oferować świadczenia konieczne w celu spełnienia zobowiązań z zakresu usług publicznych.

91 Po drugie skarżąca twierdzi, że powierzenie kompetentnym decydentom politycznym określenia misji publicznej w zakresie nadawania, po to by ustalili oni także wydatki związane z realizacją tej misji, jest zgodne z orzecznictwem i z obowiązującymi ramami prawnymi.

92 Po trzecie, skarżąca i Królestwo Danii zarzucają Komisji, że instytucja ta ogranicza się do stwierdzenia, iż duńskie organy władzy nie przekazały informacji dotyczących parametrów obliczania rekompensaty, przy czym instytucja ta nie wyjaśniła o jakie kryteria obliczania może w tym przypadku chodzić oraz czym powinny cechować się duńskie przepisy w sprawie określenia rekompensaty z tytułu świadczenia publicznej usługi nadawczej, by były zgodne z drugą przesłanką Altmark. Skarżąca twierdzi także, że Komisja w swoich argumentach nie wykazuje, iż duńskie przepisy dotyczące określenia rekompensaty z tytułu świadczenia publicznej usługi nadawczej były nieodpowiednie, by zapobiec nadmiernej rekompensacie.

93 Po czwarte wreszcie Królestwo Danii zaznacza, że w niniejszej sprawie przedstawiona przez Komisję interpretacja drugiej przesłanki Altmark jest błędna, gdyż jest niezgodna z pierwszą przesłanką Altmark, wedle jej wykładni dokonanej w orzecznictwie, gdzie przyznano państwom członkowskim dużą swobodę w określeniu misji publicznej. Poza tym interpretacja ta jest zbyt szeroka, co skutkuje tym samym likwidacją odrębności pomiędzy drugą, trzecią i czwartą z przesłanek Altmark. Powyższe argumenty Królestwa Danii są zbieżne z argumentami skarżącej, która twierdzi, że kwestia wydajności przywołana przez Komisję i przez spółkę Viasat w ich pismach procesowych ma znaczenie jedynie w ramach stosowania czwartej przesłanki Altmark.

94 W zaskarżonej decyzji Komisja przede wszystkim wyjaśniła treść właściwych przepisów obowiązujących w okresie objętym dochodzeniem Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed (duńskiej ustawy o radiofonii i telewizji) w brzmieniu przedłożonym przez organy duńskie w piśmie z dnia 24 marca 2003 r. (motywy 105 i 106 zaskarżonej decyzji). Komisja zaznaczyła zwłaszcza, że minister kultury ustala wielkość rekompensaty przekazywanej TV2 w ramach porozumienia w sprawie mediów zawartego z większością partii politycznych reprezentowanych w parlamencie duńskim i że w badanym okresie zawarto trzy porozumienia w sprawie mediów: porozumienie w sprawie mediów na okres 1994–1997, zawarte w dniu 16 września 1993 r., porozumienie w sprawie mediów na okres 1997–2000, zawarte w dniu 10 maja 1996 r. oraz porozumienie w sprawie mediów na okres 2001–2004, zawarte w dniu 28 marca 2000 r. Następnie Komisja zaznaczyła, że w badanym okresie wysokość rekompensaty przyznanej TV2 nie podlegała żadnym dalszym zmianom, nawet w momencie spadku wpływów uzyskiwanych przez to przedsiębiorstwo z reklam w 1999 r. Komisja zaznaczyła ponadto w motywie 108 zaskarżonej decyzji, że wedle duńskich organów rekompensatę ustalono z jednej strony poprzez indeksowanie cen i wynagrodzeń w budżecie i rachunkach TV2, a z drugiej strony za pomocą analiz ekonomicznych. Jeśli chodzi o wspomnianą analizę ekonomiczną Komisja wskazała, że składają się na nią dwa opracowania wykonane w 1995 r. i w 1999 r. przez firmę audytorską KPMG (zwane dalej „opracowaniami KPMG"), których celem było przeanalizowanie różnych możliwych scenariuszy rozwoju rynku reklam w okresach stosowania poszczególnych opłat abonamentowych w celu oszacowania wysokości potencjalnych wpływów z reklam TV2 oraz zapewnienia tym samym parlamentowi i rządowi duńskiemu lepszej podstawy do podjęcia decyzji w sprawie ustalania i rozdzielania wpływów z opłat abonamentowych. Komisja podsumowuje swoją analizę w motywach 114–116 zaskarżonej decyzji w następujący sposób:

„(114)
Komisja stwierdza, że zaangażowanie parlamentu duńskiego w proces ustalania [wpływów z] opłat abonamentowych zapewniało pewien stopień przejrzystości i obiektywizmu. Ponadto porozumienia

w sprawie mediów, w których ustalano kwotę środków [wpływy] z opłat abonamentowych przydzielan[e] TV2, zawierano z kilkuletnim wyprzedzeniem, a zatem rekompensaty dla TV2 nigdy nie dostosowywano w okresie objętym postępowaniem wyjaśniającym.

(115)
Sprawozdania ekonomiczne przygotowane przez [Opracowania] KPMG zawierały jedynie prognozy kwoty dochodów z reklam należnych TV2 (tj. po stronie przychodów). [Opracowania te] [n]ie zawierały jednak żadnych informacji dotyczących strony kosztów [wydatków] obliczania rekompensaty, dlatego Komisja uważa, że porozumienia w sprawie mediów opierały się jedynie na indeksacji kosztów TV2 w poprzednich latach. Władze duńskie stwierdziły bowiem [wyjaśniają także], że rekompensatę ustalano w oparciu o indeksowanie cen i wynagrodzeń w budżetach i rachunkach TV2 oraz w oparciu o analizy ekonomiczne, w których oceniano jedynie stronę przychodów i które nie dotyczyły okresu objętego porozumieniem w sprawie mediów zawartym w dniu 16 września 1993 r.

(116)
Ponadto nie istniały elementy wskazujące na parametry stosowane do obliczenia rekompensaty. Kwotę rekompensaty ustalono z wyprzedzeniem, jednak drugie kryterium Altmark wymaga, aby parametry, na których podstawie obliczona jest rekompensata, były wcześniej ustalone w obiektywny i przejrzysty sposób".

95 Z motywów wymienionych w pkt 94 powyżej wynika, że Komisja w ramach swej analizy sposobu obliczania rekompensaty przyznanej TV2 w świetle drugiej przesłanki Altmark uwzględniła okoliczność polegającą na tym, iż parlament duński sprawował kontrolę nad ustaleniem kwoty tej rekompensaty oraz iż została ona ustalona na podstawie przeanalizowanych przez tę instytucję opracowań KPMG. Komisja przyznała nawet w motywie 114 zaskarżonej decyzji, że zaangażowanie parlamentu duńskiego w proces określenia kwoty rekompensaty mogło zapewnić „pewien stopień przejrzystości i obiektywizmu". Co więcej, ze wspomnianego motywu wynika, że te „przejrzystość i obiektywizm" wzmacniały dwa inne elementy, a mianowicie okoliczność, że porozumienia w sprawie mediów określały z kilkuletnim wyprzedzeniem wpływy z opłat abonamentowych przydzielane TV2 oraz okoliczność, że rekompensata dla TV2 nie została dostosowana w okresie objętym badaniem.

96 Niemniej zaangażowanie parlamentu duńskiego zapewniające „pewien stopień przejrzystości i obiektywizmu" nie jest wedle Komisji wystarczające, by uznać, że sposób obliczania przyznanej TV2 rekompensaty spełnia drugą przesłankę Altmark. Elementem, który zaważył na uznaniu przez Komisję, że przesłanka ta nie jest spełniona, wydaje się być bowiem okoliczność, iż opracowania KPMG dotyczą jedynie szacowanych wpływów z reklam TV2 i nie analizują strony „wydatków" obliczania rekompensaty przyznanej TV2, która opiera się jedynie na wydatkach rzeczywiście poniesionych przez TV2 w poprzednich latach, powiększonych za pomocą indeksowania.

97 Tak więc wedle Komisji, oparcie się w celu obliczania kwoty rekompensaty jedynie na wydatkach rzeczywiście poniesionych przez jej beneficjenta nie jest satysfakcjonujące w świetle drugiej przesłanki Altmark. Z powyższego można wnioskować, że zdaniem tej instytucji do spełnienia drugiej przesłanki Altmark konieczne jest, by parametry obliczania rekompensaty zostały sformułowane w sposób pozwalający wpływać na poziom ponoszonych przez jej beneficjenta wydatków albo kosztów, bądź ten poziom kontrolować. Wydaje się zatem, że wedle Komisji druga przesłanka Altmark obejmuje pojęcie efektywności beneficjenta rekompensaty.

98 Interpretacja zaskarżonej decyzji przedstawiona w pkt 97 powyżej znajduje potwierdzenie w odpowiedzi Komisji na argumenty skarżącej. W odpowiedzi na skargę instytucja ta twierdzi bowiem, że tok rozumowania skarżącej opiera się wyłącznie na suwerenności władzy ustawodawczej i pomija zatem charakterystykę techniczną obliczania rekompensaty. Komisja dodaje, że gdyby podążać wspomnianym tokiem rozumowania, dla spełnienia drugiej przesłanki Altmark wystarczyłoby, aby państwo członkowskie z góry określiło dowolną kwotę rekompensaty. Tymczasem, wedle Komisji, do spełnienia owej przesłanki konieczne jest, by za pomocą wybranego parametru obliczania można było zapobiec

nadmiernej rekompensacie i zapewnić efektywność usług publicznych. Komisja twierdzi także, że nawet przy założeniu, iż TV2 jest jedynym przedsiębiorstwem mogącym zapewnić realizację omawianej usługi publicznej nie sprawia, że uniknięcie nadmiernej rekompensaty i zapewnienie efektywności wspomnianej usługi publicznej stałoby się mniej niezbędne dla uniknięcia uznania rekompensat przyznanych TV2 za pomoc państwa.

99 Należy stwierdzić, że ta wynikająca z brzmienia zaskarżonej decyzji i z interpretacji zawartej w odpowiedzi na skargę koncepcja drugiej przesłanki Altmark jest błędna.

100 Ze względu na to bowiem, że przesłanki Altmark odnoszą się do jednego z czterech znamion pojęcia pomocy państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, a mianowicie do korzyści przyznanej beneficjentowi (zob. pkt 46–49 powyżej), wspólnym celem wszystkich tych przesłanek jest ustalenie, czy rekompensata przyznana przedsiębiorstwu z tytułu realizacji misji publicznej przysparza korzyści gospodarczej mogącej uprzywilejowywać to przedsiębiorstwo kosztem przedsiębiorstw z nim konkurujących.

101 Mimo tego, że wszystkie przesłanki Altmark łączy ten wspólny cel, każda z nich odgrywa rolę niezależną i odmienną od pozostałych.

102 Do spełnienia drugiej przesłanki Altmark, zgodnie z jej brzmieniem zawartym w pkt 90 ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415), konieczne jest, by parametry, na których podstawie obliczona została rekompensata, były wcześniej ustalone w obiektywny i przejrzysty sposób, w celu zapewnienia, że rekompensata owa nie przysparza korzyści gospodarczej mogącej uprzywilejowywać przedsiębiorstwo będące jej beneficjentem kosztem przedsiębiorstw z nim konkurujących.

103 Treść tej przesłanki jest określona w pierwszej części zdania przytoczonego w pkt 102 powyżej. Wynika z niego, że druga przesłanka Altmark zawiera trzy wymogi, jakie spełnić muszą parametry obliczania rekompensaty, aby zapewniona została rzetelność tego obliczenia i możliwości jego sprawdzenia przez Komisję. Zgodnie ze wspomnianymi wymogami parametry obliczania rekompensaty muszą zostać ustalone z wyprzedzeniem, w oparciu o przejrzystą procedurę oraz muszą mieć z natury rzeczy obiektywny charakter. Z ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415) nie wynika w żadnym razie, że zgodnie z drugą z określonych w tym wyroku przesłanek parametry obliczania rekompensaty powinny być opracowane w sposób pozwalający wpływać lub kontrolować poziom wydatków poniesionych przez beneficjenta tej rekompensaty.

104 W swojej interpretacji drugiej przesłanki Altmark Komisja zdaje się uznawać, że parametry obliczania rekompensaty powinny być nie tylko obiektywne i zostać ustalone z wyprzedzeniem w oparciu o przejrzystą procedurę, ale też, że powinny ponadto zapewnić efektywność zarządzania usługą publiczną. Taka zaś interpretacja, niezgodna z brzmieniem drugiej przesłanki Altmark, prowadzi do pomieszania rozpatrywanej w tym miejscu przesłanki z przesłanką czwartą.

105 Przyjęta przez Komisję interpretacja drugiej przesłanki Altmark nie znajduje oparcia w orzecznictwie ani też w drugiej części przytoczonego w pkt 102 powyżej zdania, w którym Trybunał sformułował tę przesłankę. Wspomniany fragment służy jedynie przypomnieniu wspólnego celu przyświecającego wszystkim przesłankom Altmark rozpatrywanym łącznie, nie służy on natomiast wprowadzeniu do drugiej przesłanki wymogu efektywności, który znamionuje czwartą przesłankę.

106 Ze względu na powyższe elementy, należy uznać, że Komisja naruszyła prawo, ustanawiając wymóg, by parametry obliczania rekompensaty przyznanej TV2 były sformułowane w sposób zapewniający skuteczną realizację misji publicznej przez TV2. Wspomniane naruszenie dotyczy samego znaczenia drugiej przesłanki Altmark i z tego względu skutkuje wadliwością całej dokonanej przez Komisję w motywach 112–117 zaskarżonej decyzji oceny sposobu obliczania rekompensaty przyznanej TV2.

107 Należy wreszcie stwierdzić, że zasadne są zarzuty skarżącej odnoszące się do motywu 116 zaskarżonej decyzji. Komisja dokonuje bowiem w motywach 112–115 zaskarżonej decyzji analizy sposobu obliczania rekompensaty, który został przedstawiony w motywach 105–111 tego aktu, co sprawia, że wniosek sformułowany w motywie 116 decyzji, zgodnie z którym „nie istniały elementy wskazujące na parametry stosowane do obliczenia rekompensaty" okazuje się sprzeczny z analizą go poprzedzającą, a wręcz nieracjonalny. Komisja ogranicza się w tym motywie do powtórzenia treści drugiej przesłanki Altmark bez związku z uwagami sformułowanymi przez siebie w poprzednich motywach.

108 Należy zatem stwierdzić, że trzecia część zarzutu pierwszego podniesionego przez skarżącą jest zasadna.

109 Należy jednak przypomnieć, że w przypadku, gdy niektóre części uzasadnienia decyzji mogą same w sobie uzasadniać ją w sposób wymagany prawem, wady, którymi mogłyby być dotknięte inne części uzasadnienia aktu prawnego, w żadnym razie nie mają wpływu na jego sentencję. Ponadto, gdy sentencja decyzji Komisji opiera się na wielu podstawach rozumowania, z których każda wystarczyłaby do uzasadnienia tej sentencji, należy stwierdzić nieważność tego aktu prawnego w zasadzie tylko wtedy, gdy każda z tych podstaw jest dotknięta wadami. W tym przypadku błąd lub inna wada, które dotyczyłyby tylko jednej z podstaw, nie mogą wystarczać do uzasadnienia stwierdzenia nieważności spornej decyzji, ponieważ taki błąd nie mógł mieć decydującego wpływu na sentencję decyzji tej instytucji (zob. wyrok z dnia 14 grudnia 2005 r., General Electric/Komisja, T-210/01, Zb.Orz., EU:T:2005:456, pkt 42, 43 i przytoczone tam orzecznictwo; zob. także podobnie, wyrok z dnia 9 września 2010 r., Evropaïki Dynamiki/Komisja, T-387/08, EU:T:2010:377, pkt 59).

110 W niniejszej sprawie, zważywszy z jednej strony na to, że przesłanki Altmark muszą być spełnione łącznie, a z drugiej strony, że Komisja uznała w zaskarżonej decyzji, iż zarówno druga jak i czwarta z tych przesłanek nie są spełnione, okoliczność, że część zaskarżonej decyzji odnosząca się do drugiej przesłanki Altmark jest obarczona niezgodnością z prawem, nie wystarcza do uwzględnienia skargi i stwierdzenia nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja stwierdziła w niej, że rozpatrywane środki stanowią pomoc państwa.

111 Część czwartą zarzutu pierwszego dotyczącą oceny sposobu obliczania przyznanej TV2 rekompensaty należy zatem zbadać w świetle czwartej przesłanki Altmark.

– W przedmiocie części czwartej dotyczącej oceny sposobu obliczania przyznanej TV2 rekompensaty w świetle czwartej przesłanki Altmark

112 W części czwartej zarzutu pierwszego, skarżąca, popierana przez Królestwo Danii, twierdzi, w podobny sposób jak w odniesieniu do trzeciej części, że nawet przy założeniu, iż Komisja słusznie uznała, że w niniejszej sprawie znajdują zastosowanie wszystkie przesłanki Altmark i że ponadto powinny one być stosowane ściśle zgodnie z ich definicją przyjętą przez Trybunał w ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415), to zastosowanie przez Komisję czwartej z nich zawiera znamiona naruszenia prawa.

113 W pierwszej kolejności skarżąca twierdzi, że Komisja oparła swą ocenę na błędnym założeniu, iż na rozpatrywanym rynku i w badanym okresie istniała możliwość wskazania „przeciętnego przedsiębiorstwa, prawidłowo zarządzanego i odpowiednio wyposażonego", którego poziom kosztów mógł zostać rozsądnie porównany z poziomem kosztów skarżącej. Skarżąca twierdzi, że tak co do zasady, jak i w sytuacji takiej, jak ta rozpatrywana, w której realizacja misji publicznej została powierzona jedynie przedsiębiorstwom państwowym, w Danii nie istnieje rynek rozpatrywanych usług ani też, w konsekwencji, odpowiedni punkt odniesienia pozwalający na określenie średnich kosztów realizacji misji publicznej. Skarżąca jest zdania, że dana misja może zostać zrealizowana przy zaangażowaniu większych bądź mniejszych kosztów w zależności od ilościowego i jakościowego poziomu misji oczekiwanego przez organy, które ją określają i przyznają środki niezbędne do jej wykonania. Wedle skarżącej zaś nie istnieje na przykład obiektywna odpowiedź na pytanie, czy

przyznanie pierwszeństwa duńskiej twórczości teatralnej byłoby bardziej bądź mniej efektywne aniżeli skupienie się na programach dotyczących bieżących wydarzeń, z uwzględnieniem związanych z tym różnic w zakresie kosztów.

114 W powyższym względzie należy stwierdzić, że w przypadku, gdy przedsiębiorstwo, któremu powierzono realizację misji publicznej, nie zostało wyłonione w ramach postępowania przetargowego, stosowanie czwartej przesłanki Altmark może wiązać się z praktycznymi trudnościami. Z jednej strony pojęcie przedsiębiorstwa „prawidłowo zarządzanego i odpowiednio wyposażonego" musi pociągać za sobą przyznanie podmiotowi, który to pojęcie stosuje, szerokiego zakresu uznania. Z drugiej strony nie jest prosto przeprowadzić porównanie między dwoma przedsiębiorstwami; jednym publicznym, któremu powierzono realizację misji publicznej, a drugim – prywatnym, nieobarczonym wspomnianym zadaniem, a to ze względu w szczególności na fakt, że przedsiębiorstwo, któremu powierzono realizację misji publicznej, podlega pewnym konkretnym wymogom jakościowym. W powyższym względzie skarżąca zaznacza, że Komisja sama zdaje się uznawać, że porównanie TV2 z jednym z przedsiębiorstw konkurujących z tym przedsiębiorstwem przysparza trudności, zwłaszcza, gdy instytucja ta sama przyznaje w motywie 242 zaskarżonej decyzji, iż nie jest możliwe porównanie wskaźników rentowności operatorów na rynku duńskim, gdyż znajdują się oni w różnej sytuacji rynkowej.

115 Niemniej jednak, bez względu na trudności związane ze stosowaniem czwartej przesłanki Altmark w przypadku, gdy, jak w niniejszej sprawie, przedsiębiorstwo, którym ciążą zobowiązania z zakresu usług publicznych, nie zostało wyłonione w drodze postępowania przetargowego, argument skarżącej należy oddalić.

116 Jeśli bowiem nie przeprowadzono postępowania przetargowego, które pozwoliłoby na wyłonienie kandydata zdolnego do realizacji misji publicznej po najmniejszych kosztach, to przyznana rekompensata powinna zostać ustalona przy uwzględnieniu, jako punktu odniesienia, przeciętnego przedsiębiorstwa prawidłowo zarządzanego i odpowiednio wyposażonego w niezbędne środki. Poszukiwanie takiego przedsiębiorstwa służy zoptymalizowaniu kwoty rekompensaty uznanej za niezbędną do realizacji misji publicznej oraz zapobieżeniu uznania wysokich kosztów ponoszonych przez mało wydajne przedsiębiorstwo za punkt odniesienia przy obliczaniu kwoty tej rekompensaty. Jeśli bowiem nie dokonano żadnej optymalizacji kwoty rekompensaty, nie można wykluczyć, że rekompensata ta przysparza korzyści gospodarczej mogącej uprzywilejowywać przedsiębiorstwo będące beneficjentem kosztem jego konkurentów.

117 Poza tym Trybunał określając czwartą przesłankę Altmark jednoznacznie wskazał, że do jej spełnienia w wypadku, gdy beneficjent rekompensaty nie został wyłoniony w postępowaniu przetargowym, konieczne jest wskazanie stanowiącego punkt odniesienia przedsiębiorstwa innego niż beneficjent. Do spełnienia tej przesłanki nie wystarczy zatem, by państwo członkowskie oświadczyło, że, ze względu na specyfikę misji publicznej, nie można wskazać na rynku przedsiębiorstwa porównywalnego z beneficjentem rekompensaty, a następnie skoncentrowało się na wykazaniu, że sam beneficjent jest przedsiębiorstwem „prawidłowo zarządzanym i odpowiednio wyposażonym" w rozumieniu tej przesłanki.

118 Argument wysunięty przez skarżącą wiąże się, jak zaznacza Komisja, z tym, że zdaniem skarżącej nie istnieje możliwość porównania kosztów nadawców publicznych z powodu szczególnej sytuacji każdego z nich oraz każdej z usług świadczonych w ogólnym interesie gospodarczym. Uznanie takiego argumentu sprowadzałoby się do całkowitego pozbawienie czwartej przesłanki Altmark jej istoty.

119 Wreszcie i w każdym razie w dziedzinie nadawania duża część wydatków ponoszonych przez nadawców prywatnych i publicznych jest w istocie podobna do siebie i można je porównać nawet z uwzględnieniem zobowiązań z zakresu usług publicznych nałożonych na operatorów publicznych. Zarówno bowiem nadawcy prywatni jak i publiczni powinni pokryć koszty praw własności intelektualnej, koszty produkcji oraz koprodukcji, wydatki na zakup towarów i usług związanych

z rozwojem produktów i projektów, czy też koszty zatrudnienia personelu. Poza tym część programów i produkcji nadawców publicznych nie różni się zasadniczo od oferty spółek prywatnych, co pozwala, przynajmniej w pewnym stopniu, na porównanie kosztów. W tych okolicznościach skarżąca nie może ograniczać się do twierdzenia, że nie można wskazać żadnego „średniego przedsiębiorstwa, prawidłowo zarządzanego i odpowiednio wyposażonego" w rozumieniu czwartej przesłanki Altmark, bez podjęcia nawet próby dokonania porównania kosztów ponoszonych przez nią z kosztami innego przedsiębiorstwa prowadzącego działalność na duńskim rynku usług nadawczych, bądź też na rynku do niego podobnym.

120 Co więcej, za pomocą tego przedstawionego w ramach czwartej części niniejszego zarzutu argumentu skarżąca w rzeczywistości jedynie podkreśla stanowisko przedstawione przez nią w ramach części pierwszej tego zarzutu, zgodnie z którym czwarta przesłanka Altmark nie znajduje zastosowania w niniejszej sprawie. Ta argumentacja została zaś wcześniej oddalona jako bezzasadna.

121 Pierwszy argument podniesiony przez skarżącą w ramach części czwartej zarzutu pierwszego należy zatem oddalić.

122 W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że w każdym razie czwarta przesłanka Altmark została w istocie spełniona, gdyż TV2 podlegało w rozpatrywanym okresie corocznej kontroli właściwych organów – zwłaszcza Rigsrevisionen (duńskiej krajowej izby kontroli) – mającej na celu ustalenie, czy przedsiębiorstwo to było dobrze i efektywnie zarządzane i czy poziom jego kosztów odpowiadał wymogom, jakim muszą sprostać przedsiębiorstwa prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone.

123 Odpowiadając na argumenty skarżącej Komisja twierdzi, że Królestwo Danii nie wykazało, iż czwarta przesłanka Altmark została spełniona, mimo, że to na nim spoczywał ciężar dowodu w tym zakresie. Wedle Komisji dokumenty przedstawione przez Królestwo Danii w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego nie zawierały żadnej analizy kosztów, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone poniosłoby w celu wykonania zobowiązań z zakresu omawianych usług publicznych.

124 Co się tyczy przede wszystkim podnoszonego przez Komisję zagadnienia ciężaru dowodu, należy przypomnieć, że, o ile to Komisja powinna wykazać istnienie pomocy państwa, o tyle dane państwo członkowskie jest zobowiązane, zgodnie z art. 10 ust. 2 w związku z art. 2 ust. 2 rozporządzenia nr 659/1999, udzielić Komisji wszystkich niezbędnych informacji celem umożliwienia tej instytucji podjęcia decyzji dotyczącej charakteru badanego środka, a w stosownym przypadku jego zgodności z rynkiem wewnętrznym.

125 Poza tym z orzecznictwa odnoszącego się do pierwszej przesłanki Altmark wynika, że choć państwo członkowskie dysponuje szerokim zakresem uznania co do określenia tego, co uważa za usługę świadczoną w ogólnym interesie gospodarczym, to powinno ono wykazać, że spełnione zostały zawarte w pierwszej przesłance Altmark wymogi odnoszące się do określania zobowiązań z zakresu usług publicznych, a także rzeczywistego powierzenia beneficjentowi rekompensaty wykonania tych zobowiązań (ww. w pkt 51 wyrok BUPA, EU:T:2008:29, pkt 172).

126 Wspomniane orzecznictwo odnoszące się do pierwszej z przesłanek Altmark może znaleźć zastosowanie do czwartej z nich, skutkując powstaniem po stronie państwa członkowskiego obowiązku wykazania, że, wobec braku przeprowadzenia przetargu mającego na celu wyłonienie przedsiębiorstwa, któremu powierzona zostanie realizacja rozpatrywanej misji publicznej, poziom rekompensaty przyznanej takiemu przedsiębiorstwu został ustalony na podstawie analizy kosztów, jakie poniosłoby przy wykonywaniu tej misji przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i wyposażone odpowiednio do tego, by móc uczynić zadość wymogom stawianym danej usłudze publicznej. Jeśli nie wykaże ono tego, nie można wykluczyć, że rekompensata przyznana przedsiębiorstwu, któremu powierzono realizację misji publicznej, zawiera element pomocy państwa.

127 Co się tyczy wspomnianego wykazania w niniejszej sprawie, Komisja skupiła się w swojej analizie na przeprowadzanej przez Rigsrevisionen kontroli sprawozdań finansowych TV2. W powyższym względzie zwłaszcza w motywach 128–135 zaskarżonej decyzji instytucja ta zaznaczyła, że wedle władz duńskich kontrola przeprowadzona przez Rigsrevisionen w odniesieniu do TV2 polegała nie tylko na przeprowadzeniu kontroli sprawozdań finansowych tego przedsiębiorstwa pod kątem finansów i zarządzania, lecz dotyczyła również jego efektywności. Niemniej jednak wedle Komisji fakt, że owe sprawozdania finansowe TV2 były przedstawiane do zatwierdzenia duńskiemu ministerstwu kultury, nie stanowił wystarczającego dowodu na to, iż koszty ponoszone przez TV2 odpowiadały kosztom ponoszonymi przez przeciętne prawidłowo zarządzane przedsiębiorstwo. Następnie Komisja wskazała, że w trakcie formalnego postępowania wyjaśniającego organy duńskie oparły się zwłaszcza na sprawozdaniu Rigsrevisionen z 2000 r. W sprawozdaniu tym w pewnym stopniu porównano wydajność TV2 z wydajnością DR oraz z wydajnością zagranicznych stacji publicznych, a mianowicie British Broadcasting Corporation (BBC), Sveriges Television (SVT) oraz Norsk Riksringkastning (NRK). Ze sprawozdania tego wynikało, że DR i TV2 poprawiły wydajność w okresie 1990–1999, natomiast uzyskana przez DR i TV2 zmiana wydajności była co najmniej równa zmianie wydajności uzyskanej przez pozostałe trzy omawiane stacje telewizji publicznej. Komisja uznała, że sprawozdanie to nie jest jednak wystarczającym dowodem na spełnienie czwartej przesłanki Altmark, a to z następujących powodów:

— po pierwsze Komisja zakwestionowała z perspektywy czwartej przesłanki Altmark dokonanie kontroli kosztów ex post, w braku przeprowadzenia analizy tych kosztów przed ustaleniem kwoty rekompensaty;

— po drugie instytucja ta zaznaczyła, że wspomniane sprawozdanie Rigsrevisionen z 2000 r. sporządzono na podstawie porozumień w sprawie mediów określających kwotę rekompensaty (zob. pkt 94 powyżej). W związku z powyższym nie wskazano w nim, że wysokość rekompensaty została ustalona na podstawie kosztów, które poniosłoby przeciętne przedsiębiorstwo z tytułu wykonania zobowiązań z zakresu usług publicznych;

— po trzecie sprawozdanie to dotyczyło porównania z innymi stacjami publicznymi, z których żadna nie może zostać uznana za „przeciętne” przedsiębiorstwo. Komisja zaznaczyła w tym względzie, że nie można było wyciągnąć wniosków co do spełnienia czwartej przesłanki Altmark z porównania wydajności DR i TV2, gdyż DR nie może korzystać z wpływów z reklam, a rekompensatę tej stacji ustalono na tej samej podstawie co rekompensatę TV2. Stacja ta nie była zatem odpowiednikiem „przeciętniej” stacji telewizyjnej. Jeżeli chodzi o porównanie z zagranicznymi stacjami publicznymi, Komisja stwierdziła, że w sprawozdaniu porównano wyłącznie zmiany wydajności TV2 ze zmianami wydajności pozostałych stacji publicznych, przemilczając kwestię poziomu wydajności jako takiego, oraz kwestię kosztów. Zdaniem Komisji informacja ta nie była rozstrzygająca z perspektywy czwartej przesłanki Altmark, gdyż wolniejsze tempo wzrostu wydajności stacji telewizyjnej może wynikać z wielu czynników;

— po czwarte Komisja zaznaczyła, iż Rigsrevisionen sama wskazała w swoim sprawozdaniu, że nie zbadała szczegółowo sprawozdań finansowych zagranicznych stacji i że możliwe zatem było, iż między działaniami podejmowanymi przez te stacje, a metodami obliczania zastosowanymi w odniesieniu do poszczególnych pozycji księgowych zachodziły różnice. Rigsrevisionen wskazała również, że celem wspomnianego sprawozdania było porównanie „zmian” wydajności, a nie samego poziomu wydajności i że wcześniej nie badała przyczyn zaobserwowanych zmian.

128 Komisja stwierdziła na podstawie ogółu powyższych uwag, że na podstawie sprawozdania sporządzonego przez Rigsrevisionen w 2000 r. nie można było uznać, iż koszty TV2 odpowiadały kosztom, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone, poniosłoby z tytułu realizacji misji publicznej.

129 Skarżąca, popierana przez Królestwo Danii, zgłasza zastrzeżenia do powyższego uzasadnienia z dwóch powodów. Z jednej strony wysuwa ona argumenty dotyczące charakteru kontroli przeprowadzanej przez Rigsrevisionen, które to argumenty dotyczą w szczególności motywu 128 zaskarżonej decyzji. Z drugiej strony zgłasza ona zastrzeżenia do dokonanej przez Komisję oceny sprawozdania Rigsrevisionen z 2000 r.

130 Przed przystąpieniem do szczegółowego zbadania tych argumentów, należy stwierdzić, że skarżąca zmierza za ich pomocą w istocie do wykazania, iż TV2 była przedsiębiorstwem „prawidłowo zarządzanym i odpowiednio wyposażonym", co potwierdzały jej zdaniem przeprowadzane corocznie przez Rigsrevisionen kontrole, którym podlegała oraz co zostało udokumentowane w sprawozdaniu Rigsrevisionen z 2000 r. Skarżąca nie podważa zwłaszcza stwierdzenia Komisji, że sprawozdanie Rigsrevisionen z 2000 r. sporządzono w oparciu o porozumienia w sprawie mediów określające kwotę rekompensaty.

131 W powyższym względzie zaznaczono już w pkt 117 powyżej, że zgodnie z czwartą przesłanką Altmark w brzmieniu nadanym jej w wydanym przez Trybunał wyroku w wypadku, gdy beneficjent rekompensaty nie zostaje wyłoniony w postępowaniu przetargowym, poziom rekompensaty musi zostać ustalony na podstawie analizy kosztów stanowiącego punkt odniesienia i prowadzącego działalność w zwykłych warunkach rynkowych przedsiębiorstwa innego niż beneficjent. Należy stwierdzić, że Trybunał w żadnym razie nie sugerował, iż w wypadkach niewyłonienia beneficjenta rekompensaty w drodze postępowania przetargowego, do wypełnienia tej przesłanki wystarczy wykazanie, iż beneficjent jest sam przedsiębiorstwem „prawidłowo zarządzanym i odpowiednio wyposażonym".

132 W konsekwencji na podstawie całokształtu argumentów skarżącej, popieranej przez Królestwo Danii, nie można wykazać, że Komisja dopuściła się błędu, gdy stwierdziła, iż czwarta przesłanka Altmark nie została spełniona w niniejszej sprawie. W każdym razie, i przy założeniu, że, jak twierdzi skarżąca, w niniejszej sprawie należało zastosować czwartą przesłankę Altmark w istocie albo w sposób mniej rygorystyczny (zob. pkt 67–72 powyżej), argumentów tych nie można przyjąć, uwzględniając wyniki przeprowadzonego poniżej bardziej szczegółowego badania.

133 W pierwszej kolejności, jeśli chodzi o charakter kontroli przeprowadzanej przez Rigsrevisionen, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż kontrola ta ogranicza się do kontroli administracyjnej i finansowej sprawozdań finansowych. Komisja błędnie oceniła uprawnienia Rigsrevisionen i rolę, jaką organ ten odgrywa w duńskim porządku konstytucyjnym. Wedle skarżącej Rigsrevisionen co roku sprawdza sprawozdania finansowe TV2 i bada przy tej okazji, czy przedsiębiorstwo to jest efektywnie zarządzane, a w szczególności, czy stosuje efektywne zarządzanie kosztami. Ponadto sprawozdania Rigsrevisionen są publicznie dostępne i są przedkładane parlamentowi duńskiemu oraz kontrolerom państwowym, którzy mogą zasygnalizować ewentualne nieprawidłowości. Sprawozdań tych nie można zatem uznać zwyczajnie za dokumenty będące podstawą zatwierdzenia sprawozdań finansowych TV2 przez duńskie ministerstwo kultury. Wreszcie, wedle skarżącej błędne jest twierdzenie Komisji, zgodnie z którym przeprowadzanie kontroli sprawozdań finansowych ex post nie jest właściwe z perspektywy czwartej przesłanki Altmark. Jej zdaniem kontrolę efektywności zarządzania przedsiębiorstwem na podstawie jego kosztów można bowiem przeprowadzić jedynie ex post.

134 W tym względzie należy zaznaczyć, że w motywie 128 zaskarżonej decyzji Komisja wskazuje:

„Ponadto [Królestwo] Dani[i] argumentowało, że krajowa izba kontroli (Rigsrevisionen) przeprowadziła kontrolę sprawozdań finansowych TV2 pod kątem finansów i zarządzania w ramach rutynowo przeprowadzanej oceny TV2 oraz że przeprowadzono rutynowe kontrole, w tym kontrole w zakresie wydajności".

135 Ponadto, ustosunkowując się do tego argumentu, Komisja stwierdza w tym samym motywie, co następuje:

„Komisja nie uważa jednak, aby fakt, że sprawozdania finansowe TV2 zostały przedstawione do zatwierdzenia przez ministerstwo kultury, stanowił wystarczający dowód na to, że koszty ponoszone przez TV2 były równoważne z kosztami ponoszonymi przez przeciętne prawidłowo zarządzane przedsiębiorstwo".

136 Wydaje się zatem, że Komisja nie rozróżnia z jednej strony kontroli przeprowadzanej przez niezależny organ, jakim jest krajowa izba kontroli, w niniejszej sprawie Rigsrevisionen, a, z drugiej strony, kontroli przeprowadzanej przez ministerstwo sprawujące nadzór.

137 W odpowiedzi na zadane na rozprawie pytanie dotyczące związku między kontrolą przeprowadzaną przez duńskie ministerstwo kultury a tą przeprowadzaną przez Rigsrevisionen, skarżąca i Królestwo Danii uściśliły – a Komisja nie zaprzeczyła tym wyjaśnieniom – że zgodnie z obowiązującym ustawodawstwem duńskim sprawozdania z kontroli dokonywanych w odniesieniu do sprawozdań finansowych TV2 podlegały zatwierdzeniu przez duńskie ministerstwo kultury, które było uprawnione na tej podstawie w stosownym przypadku zaproponować parlamentowi duńskiemu środki, które należało podjąć.

138 Poza tym w odpowiedzi na środek organizacji postępowania strony przedstawiły na rozprawie uwagi do przedłożonych przez skarżącą i Królestwo Danii dokumentów, a mianowicie do tekstu Lov om revision af statens regnskaber (duńskiej ustawy o weryfikacji sprawozdań finansowych państwa), zwłaszcza do jej § 3, jak również do innych tekstów normujących uprawnienia Rigsrevisionen w rozpatrywanym okresie.

139 Z dokumentów przedstawionych przez Królestwo Danii wynika, że w okresie 1995–2002 § 3 Lov om revision af statens regnskaber brzmiała następująco:

„W trakcie kontroli sprawdza się prawidłowość sprawozdań finansowych oraz to, czy decyzje, które podlegają sprawozdawczości finansowej są zgodne z wydanymi zezwoleniami, z ustawami, a także z innymi przepisami oraz z zawartymi porozumieniami i zwyczajową praktyką. Dokonuje się ponadto oceny tego, czy przestrzegana była zasada należytego zarządzania finansami w odniesieniu do gospodarowania środkami oraz w odniesieniu do zarządzania przedsiębiorstwami objętymi sprawozdawczością".

140 Królestwo Danii przedstawiło także tekst prac przygotowawczych dotyczących Lov om revision af statens regnskaber, i stwierdziło, że w duńskiej tradycji prawnej ten rodzaj tekstów ma szczególną wagę. Właściwe przepisy wspomnianych prac wskazują, co następuje:

„Zgodnie z § 3 ustawy o weryfikacji sprawozdań finansowych państwa kontrola przeprowadzana przez Rigsrevisionen obejmuje, poza kontrolą finansową, która polega na sprawdzeniu dokładności sprawozdań finansowych oraz poszanowania zezwoleń i przepisów, także »[…] ocenę tego, czy przestrzegana była zasada należytego zarządzania finansami w odniesieniu do gospodarowania środkami oraz w odniesieniu do zarządzania przedsiębiorstwami objętymi sprawozdawczością«, [c]o oznacza zwłaszcza kontrolę wydajności i efektywności. Zastąpienie mechanizmów rynkowych oraz ich korekta w dużym stopniu uzasadniają kontrolę zarządzania, gdyż omawiany rodzaj podmiotów działa tylko częściowo na warunkach rynkowych".

141 Królestwo Danii stwierdza na tej podstawie, że w całym rozpatrywanym okresie wydajność i efektywność TV2 podlegała ciągłej kontroli. Kontrola ta została uzupełniona przez nadzwyczajny audyt dokonany na mocy § 17 ust. 2 Lov om revision af statens regnskaber, z którego wnioski zawarte zostały w sprawozdaniu Rigsrevisionen z 2000 r.

142 W odpowiedzi na powyższe spółka Viasat stwierdziła, że coroczny audyt z zakresu zarządzenia nie dotyczył efektywności TV2, lecz jedynie – istnienia narzędzi zarządzania w postaci systemów zarządzania. Jedynym audytem dotyczącym wydajności TV2, jakim przedsiębiorstwo to zostało objęte w rozpatrywanym okresie, był ww. audyt stanowiący podstawę sprawozdania Rigsrevisionen z 2000 r.

143 Co prawda z przepisów przywołanych przez Królestwo Danii wynika, że zakres kontroli przeprowadzanej przez Rigsrevisionen wykracza poza zwykłą kontrolę administracyjną sprawozdań finansowych i dotyczy efektywności zarządzania TV2. Niemniej bezsporne jest, że jedynym dokumentem przedłożonym Komisji w trakcie postępowania administracyjnego, który zawiera praktyczne wyniki kontroli przeprowadzonej przez Rigsrevisionen, jest sprawozdanie tego organu z 2000 r.

144 Jeśli chodzi zaś o wspomniane sprawozdanie, należy stwierdzić, że skarżąca ogranicza się do wskazania, iż zgłoszone przez Komisję zastrzeżenia do tego sprawozdania są bezzasadne w zakresie, w jakim instytucja ta podnosi zarzut, iż zostało ono wydane już po zawarciu dwóch czteroletnich porozumień w sprawie mediów oraz iż nie zawiera ono porównania z „przeciętnymi stacjami telewizyjnymi".

145 Argumentacja taka nie jest wystarczająca, by podważyć zawarte w motywie 135 zaskarżonej decyzji stwierdzenie Komisji, zgodnie z którym sprawozdanie Rigsrevisionen z 2000 r. nie pozwalało uznać, iż koszty ponoszone przez TV2 odpowiadały kosztom, jakie poniosłoby przeciętne prawidłowo zarządzane przedsiębiorstwo z tytułu wykonania zobowiązań z zakresu usług publicznych. Stwierdzenie to jest bowiem oparte na szeregu zastrzeżeń sformułowanych przez Komisję pod adresem sprawozdania Rigsrevisionen z 2000 r. (zob. pkt 127 powyżej), których skarżąca nie podważa w konkretny sposób. W szczególności skarżąca nie podważa tego, że celem sprawozdania było zbadanie zmian wydajności DR i TV2 w dziesięcioletnim okresie 1991–2000, a nie – ustalenie poziomu wydajności tych dwóch podmiotów ani też okoliczności, że sprawozdanie to analizuje jedynie przyczyny zwiększenia bądź spadku omawianej wydajności. Owe dane odnoszące się do zmiany wydajności TV2 nie pozwalają zaś stwierdzić, czy poziom rekompensaty przyznany temu przedsiębiorstwu odpowiadał kosztom, jakie przeciętne przedsiębiorstwo, prawidłowo zarządzane i odpowiednio wyposażone poniosłoby w celu wykonania powierzonych mu zobowiązań z zakresu usług publicznych.

146 Skarżąca nie podważa także faktu, że sprawozdanie Rigsrevisionen z 2000 r. nie jest oparte na szczegółowej analizie sprawozdań finansowych zagranicznych stacji i nie kwestionuje twierdzenia Komisji, że porównanie wydajności TV2 z DR oraz z publicznymi stacjami zagranicznymi, to znaczy ze stacjami, które nie działają w zwykłych warunkach rynkowych, nie jest rozstrzygające z perspektywy czwartej przesłanki Altmark.

147 Wreszcie należy zaznaczyć, podobnie jak spółka Viasat, że rozpatrywane sprawozdanie zostało opublikowane w listopadzie 2000 r., to znaczy już po zawarciu ostatniego czteroletniego porozumienia w sprawie mediów (zob. pkt 94 powyżej). W konsekwencji, nawet jeśli w sprawozdaniu tym stwierdzono wzrost wydajności TV2, to okoliczność ta nie mogła wpłynąć na poziom rekompensaty przyznanej TV2 w rozpatrywanym okresie.

148 W świetle powyższych rozważań należy uznać, że argumenty przedstawione przez skarżącą nie są wystarczające, by wykazać, iż Komisja przy badaniu sposobu obliczania rekompensaty przyznanej TV2 w świetle czwartej przesłanki Altmark dopuściła się naruszenia prawa.

149 Jak już podkreślono, zarówno z ww. w pkt 7 wyroku Altmark (EU:C:2003:415) jak i z późniejszego orzecznictwa przytoczonego w pkt 54 powyżej wynika, że sformułowane w tym wyroku przesłanki służące ustaleniu, iż rekompensata otrzymana z tytułu wykonywania zobowiązań z zakresu usług publicznych nie przysparza jej beneficjentowi selektywnej korzyści – muszą być spełnione łącznie. Ponieważ nie wykazano, że Komisja naruszyła prawo, gdy stwierdziła, iż sposób obliczania

rekompensaty przyznanej TV2 z tytułu wykonania nałożonych na nią zobowiązań z zakresu usług publicznych nie spełniał czwartej przesłanki Altmark, należy uznać, że rozpatrywane środki przysporzyły TV2 korzyści w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE.

150 W konsekwencji należy oddalić część czwartą zarzutu pierwszego podniesionego przez skarżącą.

151 Z powyższego wynika, że zarzut pierwszy należy oddalić, i bez znaczenia jest tutaj błąd, jakiego dopuściła się Komisja, jeśli chodzi o ocenę drugiej przesłanki Altmark.

W przedmiocie zarzutu trzeciego dotyczącego naruszenia art. 107 ust. 1 TFUE z powodu uznania przez Komisję, że wpływy z opłat abonamentowych przekazane dalej przez TV2 ośrodkom regionalnym tej stacji stanowią pomoc państwa dla TV2

152 W trzecim zarzucie podniesionym na poparcie drugiego żądania posiłkowego, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uwzględniła przy obliczaniu rekompensaty wpływy z opłat abonamentowych, które między 1997 r. a 2002 r., po ich przekazaniu z funduszu TV2 do TV2, zostały następnie przekazane dalej przez to przedsiębiorstwo ośrodkom regionalnym. Po likwidacji bowiem pod koniec 1996 r. Funduszu TV2, który miał za zadanie rozdzielanie wpływów z opłat abonamentowych pochodzących od DR między ośrodki regionalne, zadanie to zostało powierzone przez ustawodawcę TV2. Skarżąca twierdzi, że osiem ośrodków regionalnych TV2 posiadało odrębną osobowość prawą i były one odpowiedzialne za swoje własne programy, miały własną produkcję, wpływy, wydatki, zarząd, księgowość oraz personel. We wspomnianym kontekście rola TV2 była ograniczona do „płatnika środków" albo do „kanału płatniczego", a przedsiębiorstwo to nie odnosiło żadnych korzyści z wpływów przekazywanych wspomnianym ośrodkom. W tym kontekście nie można uznać, że TV2 jest beneficjentem wspomnianych wpływów ani też, że jest ono odpowiedzialne za zapłatę odsetek od wspomnianych wpływów za okres, w jakim utrzymywała się sytuacja bezprawności w rozumieniu ww. w pkt 38 wyroku CELF (EU:C:2008:79).

153 W odpowiedzi na powyższe argumenty Komisja twierdzi, że zarzut skarżącej wynika z błędnego zrozumienia przez nią motywu 194 zaskarżonej decyzji. Z motywu tego wynika jedynie, że rozpatrywane kwoty zostały zneutralizowane przy obliczaniu nadmiernej rekompensaty. Kwoty te bowiem zostały włączone do obliczeń zarówno jako wpływy, jak i wydatki, wobec czego nie mają one żadnego wpływu na ostateczne obliczenia Komisji zawarte w umieszczonej poniżej motywu 195 zaskarżonej decyzji tabeli nr 1. Instytucja ta twierdzi także, że jej zdaniem TV2 nie było beneficjentem pomocy przekazywanej ośrodkom regionalnym, a odgrywana przez nią rola pośrednika nie przysporzyła jej żadnej korzyści. Skarżąca nie jest zatem zobowiązana do zapłaty odsetek od tych kwot za okres, w jakim utrzymywała się sytuacja bezprawności w rozumieniu ww. w pkt 38 wyroku CELF, (EU:C:2008:79), i w konsekwencji, w tym względzie nie posiada ona interesu prawnego w stwierdzeniu nieważności.

154 Po zapoznaniu się z wyjaśnieniami Komisji skarżąca przyznaje w replice, że podniesiony przez nią zarzut trzeci wynika z błędnego zrozumienia rozpatrywanego motywu i stwierdza, że zarzut ten można oddalić jako bezprzedmiotowy. Na rozprawie skarżąca oświadczyła, że nie należy interpretować twierdzeń zawartych w replice jako cofnięcia zarzutu. Wniosła ona do Sądu o wskazanie przyczyny, dla której jej zrozumienie zaskarżonej decyzji jest błędne i, w konsekwencji, o oddalenie podniesionego przez nią zarzutu jako opartego na błędnym założeniu.

155 Spółka Viasat dystansuje się zaś od uwag Komisji i twierdzi, że rozpatrywane wpływy stanowią pomoc państwa, której beneficjentem było TV2 oraz odsyła w tym względzie do uwag przedstawionych przez tę spółkę w replice złożonej w sprawie T-125/12.

156 W tym względzie należy przypomnieć, że, zgodnie z orzecznictwem, normujące instytucję interwencji postanowienia art. 40 akapit czwarty statutu Trybunału Sprawiedliwości oraz postanowienia art. 116 § 3 regulaminu postępowania z dnia 2 maja 1991 r., nie stoją na przeszkodzie temu, aby interwenient przywołał inne argumenty niż te, które podnosi strona, do której się przyłączył, pod warunkiem że nie zmienia to ram sporu i że celem interwencji pozostaje nadal popieranie żądań zgłoszonych przez tę stronę (wyrok z dnia 3 kwietnia 2003 r., Royal Philips Electronics/Komisja, T-119/02, Rec, EU:T:2003:101, pkt 203, 212). W niniejszej sprawie należy stwierdzić, że spółka Viasat, tak jak Komisja, żąda oddalenia trzeciego zarzutu. Spółka ta podnosi co prawda argumenty odmienne od tych podniesionych przez Komisję, co jednak, zgodnie z ww. orzecznictwem, nie jest zabronione. Niemniej jednak w ramach niniejszej sprawy nie można uwzględnić uwag spółki Viasat przedstawionych w ramach sprawy T-125/12, do których spółka ta odsyła, gdyż zawarte są one w dokumencie odnoszącym się do odrębnej sprawy, który nie został włączony do akt tej niniejszej.

157 Co się tyczy wniosku skarżącej o oddalenie trzeciego z podniesionych przez nią zarzutów jako opartego na błędnym założeniu, należy stwierdzić, że, jak zaznaczono w pkt 155 powyżej, skarżąca odpowiedziała przecząco na pytanie, czy cofa zarzut trzeci. W tych okolicznościach złożone przez nią oświadczenie, zgodnie z którym Sąd powinien oddalić ten zarzut i wskazać przyczynę dla której jej rozumienie motywu 194 zaskarżonej decyzji jest błędne, można rozumieć jedynie w ten sposób, że skarżąca uważa, iż trzeci z podniesionych przez nią zarzutów należałoby oddalić jedynie wówczas, gdy Sąd potwierdzi zalecaną przez Komisję interpretację wspomnianego motywu. Natomiast wypowiedź skarżącej oznacza także, że Sąd powinien przeanalizować co do istoty ów zarzut trzeci w wypadku, gdy stwierdzi, że rozpatrywany motyw ma znaczenie odmienne od znaczenia przypisanego mu przez Komisję. W konsekwencji w pierwszej kolejności należy ustalić, czy zaproponowana przez Komisję interpretacja motywu 194 zaskarżonej decyzji jest poprawna.

158 Motyw 194 zaskarżonej decyzji zawarty jest w tej jej części, która odnosi się do dokonanej w świetle art. 106 ust. 2 TFUE oceny zgodności z TFUE pomocy przyznanej TV2. Motyw ów brzmi następująco:

„Należy zauważyć również, że w przypadku lat 1997–2002 Komisja uwzględniła opłaty abonamentowe, które zostały przekazane ośrodkom regionalnym TV2 za pośrednictwem TV2. Komisja uważa, że ponieważ kwoty te wpłynęły do TV2, a następnie zostały przekazane ośrodkom regionalnym, powinny one być włączone do obliczeń zarówno jako dochody, jak i wydatki, co w praktyce oznacza, że nie mają one żadnego wpływu na przedstawione niżej obliczenia Komisji”.

159 Z motywu tego wynika zatem, że zasoby przekazywane dalej ośrodkom regionalnym TV2 stanowią część wpływów z opłat abonamentowych przyznanych TV2. Jak wynika z motywów 74, 101 i 153 zaskarżonej decyzji, Komisja uznała wspomniane wpływy za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE. Pomoc państwa ze swojej definicji (zob. pkt 46 powyżej) związana jest z korzyścią przyznaną beneficjentowi. W wypadku kwoty przekazanej stronie zobowiązanej do dalszego przekazania jej w całości osobie trzeciej, nie może w zasadzie być mowy o korzyści przyznanej stronie działającej wyłącznie w charakterze „płatnika środków” albo „kanału płatniczego”. W takim przypadku kwota owa jedynie „przechodzi” przez majątek tej ostatniej strony. Do przeciwnego wniosku można dojść tylko wówczas, jeśli zostanie wykazane, że samo to „przejście” przysparza danej stronie korzyści w postaci przykładowo odsetek za okres, w jakim znajduje się ona w posiadaniu tej kwoty.

160 Jeśli, jak twierdzi skarżąca, a Komisja zdaje się to twierdzenie akceptować, zasoby przekazywane dalej ośrodkom regionalnym TV2 nie stanowiły pomocy państwa dla TV2, logicznie rozumując należałoby oczekiwać, że instytucja ta odniesie się w szczególny sposób do tych zasobów w części zaskarżonej decyzji poświęconej uznaniu rozpatrywanych środków za pomoc państwa, w celu uściślenia, iż zasoby te nie są objęte owym pojęciem. Tymczasem w odpowiedniej części zaskarżonej decyzji brak jest jakiegokolwiek tego rodzaju odniesienia.

161 Wręcz przeciwnie, z zawartych w części zaskarżonej decyzji poświęconej uznaniu rozpatrywanych środków za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE motywów 101 i 153 jednoznacznie wynika, że wedle Komisji całość wpływów z opłat abonamentowych stanowiła przyznaną TV2 pomoc państwa. W motywie 101 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła bowiem, że wpływy z opłat abonamentowych przysparzają TV2 korzyści gospodarczej i finansowej, zaś w jej motywie 153 instytucja ta uznała, że to całokształt rozpatrywanych środków, w tym wpływy z opłat abonamentowych, stanowi pomoc państwa na rzecz TV2.

162 Należy ponadto przypomnieć, że motyw 194 zaskarżonej decyzji zawarty jest w części tej decyzji poświęconej ocenie zgodności z rynkiem wewnętrznym przyznanej TV2 pomocy państwa, co bez wątpienia wiąże się z przyjęciem założenia, że owa pomoc istnieje. Wydaje się zatem mało prawdopodobne, by zawarty w tej części zaskarżonej decyzji motyw można było interpretować w ten sposób, że wyklucza on z uznania za pomoc państwa część kwot pobranych przez TV2. Gdyby nie stanowiłyby one pomocy, nie byłoby powodu nawiązywać do nich przy dokonywaniu oceny zgodności tej pomocy.

163 W powyższych okolicznościach należy przyjąć interpretację motywu 194 zaskarżonej decyzji odmienną od tej zalecanej zarówno przez skarżącą jak i przez Komisję. W tym względzie należy wziąć pod uwagę okoliczność, że w tej części zaskarżonej decyzji, w której znajduje się motyw 194, chodziło o ustalenie, czy i w jakim zakresie pomoc przyznana TV2 stanowi nadmierną rekompensatę. Ów motyw należy zatem rozumieć w ten sposób, że Komisja uznała, iż w przypadku zasobów przekazywanych dalej przez TV2 ośrodkom regionalnym nie dochodzi do nadmiernej rekompensaty. Instytucja ta zaliczyła bowiem ich kwoty zarówno na poczet wpływów TV2 (które stanowią pomoc państwa), jak i na poczet ponoszonych przez TV2 uzasadnionych wydatków. Zaliczenie tej kwoty do rubryki wpływów, a następnie – do rubryki wydatków nie ma, jak słusznie stwierdza się w motywie 194 zaskarżonej decyzji, „żadnego wpływu na przedstawione […] obliczenia" nadmiernej rekompensaty.

164 W konsekwencji należy uznać, że, wbrew temu co podniosła Komisja przed Sądem, motywu 194 zaskarżonej decyzji nie można rozumieć w ten sposób, iż zasoby przekazywane dalej przez TV2 ośrodkom regionalnym nie stanowiły pomocy na rzecz tego przedsiębiorstwa.

165 W tych okolicznościach należy przeanalizować w drugiej kolejności zasadność argumentów, jakie skarżąca wysunęła w ramach niniejszego zarzutu w celu obalenia wniosku, zgodnie z którym wspomniane zasoby stanowiły pomoc.

166 W powyższym względzie należy zaznaczyć, że z rozważań przedstawionych w pkt 162 i 163 w sposób logiczny wynika, iż można uniknąć uznania zasobów przekazywanych dalej przez TV2 ośrodkom regionalnym za pomoc państwa jedynie w wypadku, gdy chodzi o kwoty przekazane TV2 wyłącznie w celu ich dalszego przekazania przez to przedsiębiorstwo w całości ośrodkom regionalnym. W takim wypadku TV2 nie ma innych obowiązków aniżeli przekazanie ośrodkom regionalnym kwot otrzymanych w tym celu, co oznacza logicznie, że w sytuacji gdy żadna kwota nie zostałaby przekazana TV2, przedsiębiorstwo to nie byłoby zobowiązane do przekazania jakiejkolwiek kwoty ośrodkom regionalnym. Jedynie jeśli powyższe przesłanki zostałyby spełnione, można by twierdzić, jak czyni to TV2, że jego przedsiębiorstwa ograniczała się do bycia „płatnikiem środków" czy też „kanałem płatniczym".

167 Natomiast nie można uznać, że sytuacja opisana w pkt 167 powyżej zachodzi, jeśli okaże się, że TV2 samo podjęło się obowiązków dokonania płatności względem ośrodków regionalnych, które musiałoby wypełniać w każdym razie, to znaczy nawet wówczas, gdy nie pobrałoby żadnej kwoty pochodzącej z opłat abonamentowych. W takim wypadku kwoty faktycznie przekazywane przez TV2 ośrodkom regionalnym stanowiłyby niewątpliwie rzeczywiste koszty poniesione przez to przedsiębiorstwo i – jeśli pomoc równoważna wspomnianym kwotom zostałaby przekazana temu przedsiębiorstwu w celu umożliwienia mu pokrycia wspomnianych kosztów – nie mogłoby być mowy o nadmiernej rekompensacie.

168 Tymczasem argumenty skarżącej nie zawierają niczego, co pozwalałoby uznać, że w niniejszej sprawie zachodzi sytuacja opisana w pkt 167 powyżej. Wręcz przeciwnie, przedstawione w zaskarżonej decyzji i w aktach sprawy i niepodważone przez skarżącą okoliczności pozwalają uznać, że okoliczności tej sprawy odzwierciedla raczej sytuacja opisana w pkt 168 powyżej.

169 Z § 1 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed w załączonej przez skarżącą do skargi wersji z dnia 24 czerwca 1994 r. wynika, że określone w tej ustawie prawo do emitowania programów audiowizualnych zostało przyznane z jednej strony DR, a z drugiej strony – „TV2, zgodnie z przepisami rozdziału 4" tej ustawy. We wspomnianym rozdziale 4 zawarty został § 18, który stanowił, że „TV2 jest samodzielną jednostką organizacyjną, której przedmiot działalności polega na produkcji i emitowaniu programów telewizji regionalnej i ogólnokrajowej poprzez niezależną działalność programową" oraz, że „[w] ramach ich działalności programowej ośrodki regionalne TV2, o których mowa w § 21, powinny między innymi czuwać, by emisje poruszały aspekty regionalne". Zgodnie z owym § 21 ust. 1 „[m]ożna utworzyć pewną liczbę ośrodków regionalnych", a „[k]ażdy ośrodek obejmuje swoim zasięgiem terytorium jednego lub kilku województw". Kolejne ustępy § 21 opisywały przesłanki utworzenia ośrodków regionalnych, wyjaśniając, że utworzenie ośrodka regionalnego powinno zostać zatwierdzone przez ministra.

170 Wersja rozpatrywanych przepisów zacytowana w pkt 170 powyżej obowiązywała aż do nowelizacji dokonanej ustawą z dnia 22 marca 2001 r. W następstwie wprowadzonych zmian § 1 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed otrzymał następujące brzmienie: „Prawo do emisji programów audiowizualnych, takich jak programy wskazane w § 2 mają następujące podmioty: 1) DR, zgodnie z przepisami rozdziału 3; 2) TV2 zgodnie z przepisami rozdziału 3 […]". We wspomnianym rozdziale 3 znajdował się § 21 stwierdzający, że „TV2 składa się, poza jednostką organizacyjną o charakterze ogólnokrajowym, z ośmiu ośrodków regionalnych wspieranych przez radę wspólnoty regionalnej, w skład której wchodzą członkowie zaangażowani w działalność kulturalną, społeczną i regionalną we wszystkich jej postaciach".

171 Z powyższych tekstów wynika, że w celu realizacji części misji powierzonej TV2 przez ustawodawcę, a mianowicie – emisji programów regionalnych, TV2 musiało skorzystać z usług ośrodków regionalnych, co oznacza, że w zamian musiało podjąć się spełnienia wobec tych ośrodków obowiązku przekazania im odpowiedniego wynagrodzenia z tytułu wspomnianych usług, umożliwiającego tym ośrodkom ich świadczenie. Innymi słowy to TV2 powinno było samo podjąć się spełnienia obowiązków względem ośrodków regionalnych, a jego rola nie ograniczała się do zwykłego „kanału tranzytowego" płatności pochodzących z opłat abonamentowych przeznaczonych dla ośrodków regionalnych. Bez znaczenia jest przy tym okoliczność – przy założeniu, że zostałaby ona wykazana – iż ośrodki regionalne posiadały osobowość prawną odrębną od osobowości prawnej TV2.

172 Z jednej strony powyższe rozważania znajdują potwierdzenie w dokonanej w rozpatrywanym okresie ostatniej nowelizacji Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed interpretowanej w świetle argumentów skarżącej. Skarżąca twierdzi bowiem, że jej zadanie redystrybucji wpływów z opłat abonamentowych zostało zakończone począwszy od 2003 r. wraz z przekształceniem TV2 w spółkę akcyjną. Dokładnie zaś w tym momencie weszła w życie nowelizacja Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed, w następstwie której § 1 tej ustawy otrzymał następujące brzmienie: „Prawo do emisji programów audiowizualnych, takich jak programy wskazane w § 2 mają następujące podmioty: 1) DR, zgodnie z przepisami rozdziału 6; 2) TV2 zgodnie z przepisami rozdziału 6 […]"; 3) Ośrodki regionalne TV2, o których mowa w rozdziałach 6 […]". Nowelizacja ta potwierdza, że w styczniu 2003 r. ośrodki regionalne odłączyły się od TV2 i że nie było zatem już konieczne, by TV2 podejmowała się wypełniania obowiązków względem tych ośrodków.

173 Z drugiej strony w odpowiedzi na pytanie zadane w tej kwestii na rozprawie, skarżąca potwierdziła, że obowiązki, które spoczywały na niej do końca 2002 r. polegały na finansowaniu działalności ośrodków regionalnych, nawet w sytuacji – hipotetycznej – gdyby TV2 nie otrzymała wpływów z opłat abonamentowych. W związku z tym, że w 2003 r. ośrodki regionalne stały się niezależne od TV2, zniknął obowiązek ich finansowania z wpływów z opłat abonamentowych.

174 Biorąc pod uwagę całość powyższych rozważań należy oddalić zarzut trzeci.

W przedmiocie zarzutu czwartego dotyczącego naruszenia prawa z powodu uznania przez Komisję, że wpływy z reklam przekazane TV2 za pośrednictwem Funduszu TV2 stanowią pomoc państwa.

175 W czwartym zarzucie podniesionym na poparcie trzeciego żądania posiłkowego skarżąca zarzuca Komisji naruszenie prawa z powodu uznania przez tę instytucję za pomoc państwa kwot pochodzących z wpływów z reklam z lat 1995 i 1996, które zostały jej przekazane za pośrednictwem Funduszu TV2. Skarżąca twierdzi, że chodziło o wpływy pochodzące z jej własnej działalności, których nie można uznać za pomoc państwa.

176 Aby poprawnie zrozumieć konkretne zagadnienie, jakie jest przedmiotem niniejszego zarzutu, należy przede wszystkim zaznaczyć, że, jak wynika z ww. w pkt 11 wyroku TV2 I (EU:T:2008:457, pkt 160), w latach 1995 i 1996 (i w przeciwieństwie do późniejszego okresu), przestrzenie reklamowe TV2 nie były sprzedawane przez samą TV2, lecz przez spółkę zewnętrzną (TV2 Reklame A/S), a wpływy z tej sprzedaży były przekazywane TV2 za pośrednictwem Funduszu TV2.

177 W ww. w pkt 11 wyroku TV2 I (EU:T:2008:457, pkt 162, 167) Sąd stwierdził, że w decyzji TV2 I Komisja uznając de facto za zasoby państwowe wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 pomieszała w praktyce wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 z opłatami abonamentowymi oraz uchybiła ciążącemu na niej obowiązkowi uzasadnienia. Sąd stwierdził w związku z powyższym, że należało uwzględnić skargę w tej sprawie w zakresie, w jakim dotyczyła ona wpływów z reklam za lata 1995 i 1996 oraz stwierdzić nieważność decyzji TV2 I w zakresie, w jakim włączała ona te wpływy do zasobów państwowych.

178 W następstwie wspomnianego stwierdzenia nieważności Komisja zmuszona była ponownie zbadać w zaskarżonej decyzji to, czy wpływy z reklam TV2 za lata 1995 i 1996 miały charakter pomocy państwa, co uczyniła w motywach 75–90 tej decyzji.

179 W motywie 77 zaskarżonej decyzji Komisja zaznaczyła, że musiała zbadać, czy wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 mogły zostać uznane za zasoby państwowe, w świetle wyroku z dnia 13 marca 2001 r., PreussenElektra (C-379/98, Rec, EU:C:2001:160). Instytucja ta uznała, iż w powyższym celu należało ustalić, czy wpływy z reklam podlegały kontroli przez państwo.

180 W oparciu o tryb przewidziany w ustawodawstwie duńskim odnoszącym się do zarządzania wpływami Komisja doszła do wniosku, że tak właśnie było. Tym samym instytucja ta stwierdziła, że w celu sprzedaży przestrzeni reklamowej TV2 została utworzona samodzielna spółka TV2 Reklame, niezależna od TV2. To właśnie między tą spółką a reklamodawcami istniał stosunek umowny (motyw 80 zaskarżonej decyzji).

181 W motywie 81 zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła co następuje:

„Nie istniał obowiązek przekazywania dochodów z TV2 Reklame na rzecz Funduszu TV2. O przekazaniu dochodów decydowało państwo duńskie. Minister kultury decydował, jaką część zysków TV2 Reklame należało przekazać na rzecz Funduszu TV2. Decyzję tę podejmowano

każdorazowo na co najmniej jeden rok za zgodą parlamentu duńskiego (komisji finansów). Minister kultury mógł zadecydować, że nieprzekazany zysk należy wykorzystać na spłacenie gwarancji państwowej wydanej uprzednio na rzecz TV2 Reklame lub na cele kulturalne".

182 W przypisie nr 37, do którego odsyła motyw 81 zaskarżonej decyzji, Komisja wymienia § 29 Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed w znowelizowanej wersji z dnia 24 czerwca 1994 r., na poparcie swego twierdzenia, zgodnie z którym to duńskie ministerstwo kultury decydowało, jaka część wpływów z reklam była przekazywana Funduszowi TV2. Przepis ten przewiduje zwłaszcza, że „Fundusz TV2 jest także zasilany z zysku z reklam emitowanych w TV2" i że „[m]inister kultury w porozumieniu z komisją finansów [parlamentu] decyduje, jaką część zysków spółki z reklamy i jaką część opłat abonamentowych należy wpłacić corocznie na Fundusz TV2".

183 Komisja stwierdziła jednak w motywie 82 zaskarżonej decyzji, że „[w] praktyce w latach 1995–1996 całkowitą kwotę zysków [z wpływów z reklam TV2] TV2 Reklame przekaz[…]ała na rzecz Funduszu TV2".

184 Komisja stwierdziła następnie, że nie istniał obowiązek corocznego przekazywania środków pieniężnych z Funduszu TV2 do TV2. Decydowało o nim państwo duńskie i w praktyce w latach 1995 i 1996 TV2 nie otrzymała wszystkich wpływów z reklam z Funduszu TV2 (motywy 84 i 85 zaskarżonej decyzji). Poza tym Fundusz TV2 nie prowadził oddzielnych rachunków dla wpływów z reklam oraz wpływów z opłat abonamentowych i gromadził wpływy, które nie zostały przekazane do TV2. Wpływy te zostały przekazane na rzecz TV2 w momencie likwidacji Funduszu TV2 (motyw 86 zaskarżonej decyzji).

185 W motywie 87 zaskarżonej decyzji Komisja oddaliła argument władz duńskich, które, opierając się na piśmie duńskiego ministra sprawiedliwości z dnia 22 listopada 2003 r., stwierdziły, że wpływy z reklam były należne TV2. W piśmie tym wyjaśniono, że zasoby z Funduszu TV2 mogły być wykorzystane jedynie na finansowanie działalności TV2. Komisja przywołała w tym względzie okoliczność, iż nie istniał w Danii prawny obowiązek przekazywania wszystkich wpływów z reklam na rzecz TV2, a w gestii duńskiego ministra kultury leżało podjęcie decyzji o kwocie, jaka miała zostać przekazana temu przedsiębiorstwu.

186 Komisja przypomniała także, że TV2 nie pozostawało w stosunku umownym z reklamodawcami i nie miało żadnego wpływu na działalność reklamową (motyw 88 z zaskarżonej decyzji). Instytucja ta uznała w związku z tym, że w świetle wszystkich powyższych informacji to duńskie ministerstwo kultury kontroluje środki posiadane przez TV2 Reklame i Fundusz TV2 i że w konsekwencji wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 przekazane TV2 za pośrednictwem TV2 Reklame i Funduszu TV2 stanowiły zasoby państwowe (motywy 89 i 90 zaskarżonej decyzji).

187 Skarżąca podważa wyciągnięty wniosek, że wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 stanowiły zasoby państwowe. Wyjaśnia ona, że szczególne ramy instytucjonalne utworzone, by zarządzać działalnością reklamową TV2, miały na celu uniknięcie sytuacji, w której interesy reklamodawców zostałyby w uwzględnione w nienależny sposób, co mogłoby wpłynąć na niezależność redakcyjną TV2. Z tego właśnie powodu relacje z reklamodawcami zostały powierzone odrębnej spółce, a mianowicie TV2 Reklame. Niemniej jednak jest również jasne, że TV2 Reklame zajmowała się wyłącznie sprzedażą reklamodawcom czasu nadawania reklam na antenie TV2. Wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 pochodziły z produkcji własnej TV2 i nie mogą zatem zostać uznane za pomoc państwa.

188 Komisja, popierana przez spółkę Viasat, kwestionuje te argumenty. Wedle tej instytucji dla oceny tego, czy wpływy z reklam miały charakter pomocy państwa rozstrzygające jest ustalenie, czy były one kontrolowane przez państwo. Komisja podkreśla zaś, że to właśnie państwo duńskie decydowało o przeniesieniu wpływów z reklam do Funduszu TV2. Poza tym TV2 nie przysługiwało żadne prawo własności do zasobów zgromadzonych w tym Funduszu i przedsiębiorstwo to nie mogło tymi zasobami swobodnie dysponować. Ponieważ to rząd duński miał możliwość zdecydowania o przeniesieniu do TV2 wspomnianych zasobów, znajdowały się one w rzeczywistości pod kontrolą

państwa. Na poparcie koncepcji przedstawionej przez Komisję spółka Viasat przywołuje wyroki z dnia 12 grudnia 1996 r., Air France/Komisja (T-358/94, Rec, EU:T:1996:194) oraz z dnia 16 maja 2000 r., Francja/Ladbroke Racing i Komisja (C-83/98 P, Rec, EU:C:2000:248), i twierdzi, że zasoby państwowe mogą pochodzić z prywatnych źródeł, jeśli znajdują się pod kontrolą publiczną.

189 Jak zaznaczono w pkt 46 powyżej, uznanie za pomoc państwa w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE uzależnione jest od spełnienia czterech przesłanek, a zwłaszcza od tej z nich dotyczącej interwencji państwa lub przy użyciu zasobów państwowych. Jak bowiem Trybunał orzekł w ww. w pkt 180 i przywołanym w motywie 77 zaskarżonej decyzji wyroku PreussenElektra, (EU:C:2001:160, pkt 58) korzyści przyznane bezpośrednio lub pośrednio przy użyciu zasobów państwowych są uznawane za pomoc w powyższym rozumieniu. Rozróżnienie wprowadzone w art. 107 ust. 1 TFUE pomiędzy pomocą „przyznawaną przez państwa" i pomocą przyznawaną „przy użyciu zasobów państwowych" nie oznacza, że wszystkie korzyści przyznane przez państwo stanowią pomoc, niezależnie od tego, czy byłyby finansowane przy użyciu zasobów państwowych, ale ma na celu jedynie włączenie do tego pojęcia zarówno korzyści przyznanych bezpośrednio przez państwo, jak również korzyści przyznawanych za pośrednictwem podmiotu publicznego albo prywatnego, wyznaczonego lub utworzonego przez to państwo.

190 Z powyższego orzecznictwa wynika, że korzyści, które nie zostały przyznane przy użyciu zasobów państwowych, nie mogą w każdym razie stanowić pomocy państwa (zob. podobnie wyroki: ww. w pkt 180 PreussenElektra, EU:C:2001:160, pkt 59–61; z dnia 15 lipca 2004 r. Pearle i in., C-345/02, Zb.Orz., EU:C:2004:448, pkt 35, 36).

191 W orzecznictwie, które należy w skrócie przypomnieć poniżej, Trybunał ograniczył pojęcie korzyści przyznanej „przy użyciu zasobów państwowych".

192 Tak więc w sprawie, w której wydano ww. w pkt 180 wyrok PreussenElektra, (EU:C:2001:160), Trybunał rozstrzygał co do środka, który przewidywał obowiązek zakupu energii elektrycznej wytworzonej ze źródeł odnawialnych po ustalonych cenach minimalnych, spoczywający na prywatnych przedsiębiorstwach zajmujących się zaopatrzeniem w energię elektryczną. Stwierdzając, że obowiązek ten nie prowadzi do żadnego pośredniego bądź bezpośredniego przeniesienia zasobów państwowych do przedsiębiorstw, które tę energię wytwarzają, Trybunał zaznaczył, że „okoliczność, iż obowiązek zakupu jest nałożony przez ustawę i że gwarantuje określonym przedsiębiorstwom niezaprzeczalną korzyść, nie może przez to nadawać mu charakteru pomocy państwa" (ww. w pkt 180 wyrok PreussenElektra, EU:C:2001:160, pkt 61).

193 Podobnie, w sprawie, w której wydano ww. w pkt 191 wyrok Pearle i in. (EU:C:2004:448), chodziło o zorganizowaną przez podmiot publiczny kampanię reklamową finansowaną ze środków zebranych od korzystających z kampanii członków w drodze obowiązkowych składek celowych przeznaczonych na jej organizację. Trybunał zaznaczył, że nie wydaje się, by kampania reklamowa była finansowana z zasobów będących do dyspozycji organów krajowych. Ponieważ poniesione w związku z kampanią przez podmiot publiczny koszty zostały w całości pokryte ze składek przedsiębiorstw, które korzystały z danej kampanii, pomoc omawianego podmiotu publicznego nie zmierzała do przysporzenia korzyści, która stanowiłaby dodatkowe obciążenie dla państwa lub dla tego podmiotu (ww. w pkt 191 wyrok Pearle i in., EU:C:2004:448, pkt 36).

194 Ponadto w wyroku z dnia 5 marca 2009 r., UTECA (C-222/07, Zb.Orz. EU:C:2009:124, pkt 47) Trybunał orzekł, że podjęty przez państwo członkowskie środek zobowiązujący operatorów telewizyjnych do przeznaczania 5% ich wpływów na prefinansowanie europejskich filmów kinowych oraz filmów telewizyjnych, i dokładniej 60% z tych 5% na utwory, których językiem oryginału jest jeden z języków urzędowych tego państwa członkowskiego, nie stanowi pomocy państwa na rzecz przemysłu filmowego tego państwa członkowskiego. Trybunał zaznaczył w powyższym względzie, że nie wydaje się, by korzyść, jakiej przysparza taki środek przemysłowi filmowemu tego samego państwa członkowskiego, stanowiła korzyść przyznaną bezpośrednio przez państwo lub za pośrednictwem

podmiotu publicznego lub prywatnego, wskazanego lub utworzonego przez to państwo, gdyż wynika ona z powszechnie obowiązujących unormowań nakładających na operatorów telewizyjnych, należących zarówno do sektora publicznego, jak i prywatnego, obowiązek przeznaczania części swoich przychodów na prefinansowanie filmów kinowych oraz telewizyjnych (ww. wyrok UTECA, EU:C:2009:124, pkt 44, 45).

195 Można stwierdzić w świetle orzecznictwa wymienionego w pkt 193–195 powyżej, że korzyść przyznana przy użyciu zasobów państwowych jest korzyścią, która, od chwili jej przyznania, wywiera negatywny skutek na zasoby państwowe.

196 Najprostszą postacią, jaką może przybrać wspomniany negatywny skutek, jest przeniesienie zasobów państwowych na podmiot, któremu przyznawana jest korzyść. Niemniej z utrwalonego orzecznictwa Trybunału wynika, że nie jest konieczne wykazanie we wszystkich przypadkach, iż miało miejsce przeniesienie zasobów państwowych, żeby można było uznać korzyść przyznaną jednemu przedsiębiorstwu lub kilku przedsiębiorstwom za pomoc państwa (wyroki: z dnia 16 maja 2002 r., Francja/Komisja, C-482/99, Zb.Orz., EU:C:2002:294, pkt 36; z dnia 30 maja 2013 r., Doux Élevage i Coopérative agricole UKL-ARREE, C-677/11, Zb.Orz., EU:C:2013:348, pkt 34).

197 Ta ostatnia uwaga nie oznacza zaś, że dany środek może mieć charakter pomocy państwa mimo tego, że dana korzyść nie została przyznana przy użyciu zasobów państwowych. Taka interpretacja ww. w pkt 197 orzecznictwa byłaby zresztą sprzeczna z orzecznictwem przytoczonym powyżej w pkt 190 i 191.

198 Orzecznictwo przytoczone w pkt 197 powyżej należy raczej rozumieć w ten sposób, że można wyobrazić sobie istnienie korzyści wywołującej negatywne skutki dla zasobów państwowych, która nie wiąże się z przeniesieniem zasobów państwowych. Ma to zwłaszcza miejsce w przypadku środka, poprzez który organy władzy publicznej przyznają niektórym przedsiębiorstwom zwolnienie podatkowe nieskutkujące wprawdzie przeniesieniem zasobów państwowych, jednak stawiające jego beneficjentów w lepszej sytuacji finansowej niż sytuacja, w której znajdują się inni podatnicy (zob. podobnie wyroki: z dnia 15 marca 1994 r., Banco Exterior de España, C-387/92, Rec, EU:C:1994:100, pkt 14; z dnia 19 maja 1999 r., Włochy/Komisja, C-6/97, Rec, EU:C:1999:251, pkt 16). Negatywny skutek takiego środka dla zasobów państwowych wynika z faktu, że państwo rezygnuje z pobierania od danych przedsiębiorstw podatku, albo podobnej opłaty, jaki pobiera od innych podatników i który w normalnych warunkach powinien także zostać pobrany od tych przedsiębiorstw. Ponadto środek taki prowadzi dokładnie do tego samego rezultatu jak ten, który zostałby osiągnięty, jeśli państwo pobrałoby omawiany podatek także od przedsiębiorstw będących beneficjentami rozpatrywanego środka, a następnie natychmiast by go im zwróciło, to znaczy przeniosłoby na te przedsiębiorstwa zasoby, jakie wcześniej otrzymało od nich.

199 Trybunał w przytoczonych w ww. w pkt 197 wyrokach opiera swą koncepcję – zgodnie z którą do uznania korzyści przyznanej jednemu przedsiębiorstwu lub kilku przedsiębiorstwom za pomoc państwa nie jest konieczne wykazanie we wszystkich przypadkach, iż miało miejsce przeniesienie zasobów państwowych – właśnie na odesłaniu do ww. w pkt 199 orzecznictwa odnoszącego się do zwolnień podatkowych.

200 Jeśli w następstwie dotychczasowych rozważań zostanie ustalone, że w przypadku pomoc państwa należy każdorazowo przyjąć wywieranie negatywnego skutku dla zasobów państwowych, trzeba ponadto określić, co należy rozumieć pod pojęciem „zasobów państwowych”. Bez wątpienia zasoby państwowe stanowią środki rzeczowe lub finansowe będące w posiadaniu państwa. Pojęcie to obejmuje oczywiście zasoby, jakie państwo otrzymało od osób trzecich przy wykonywaniu swoich uprawień, zwłaszcza przez nałożenie podatku (zob. podobnie wyrok z dnia 17 lipca 2008 r., Essent Netwerk Noord i in., C-206/06, Zb.Orz., EU:C:2008:413, pkt 66).

201 W orzecznictwie Trybunału i Sądu przyjęto zaś bardziej ogólną koncepcję, zgodnie z którą art. 107 ust. 1 TFUE obejmuje wszystkie środki pieniężne, które organy publiczne mogą faktycznie przeznaczyć na wsparcie przedsiębiorstw, niezależnie od tego, czy środki te wchodzą na stałe w skład majątku państwa, czy też nie. W związku z tym nawet jeśli kwoty odpowiadające rozważanemu środkowi nie są stale w posiadaniu skarbu państwa, to fakt, że stale znajdują się pod kontrolą publiczną, a zatem w dyspozycji właściwych organów krajowych, wystarczy, aby zostały uznane za zasoby państwowe (zob. ww. w pkt 197 wyrok Doux Élevage i Coopérative agricole UKL-ARREE, EU:C:2013:348, pkt 35 i przytoczone tam orzecznictwo; wyrok z dnia 15 stycznia 2013 r., Aiscat/Komisja, T-182/10, Zb.Orz., EU:T:2013:9, pkt 104).

202 Orzecznictwo przytoczone w pkt 202 powyżej wywodzi się z przywołanego przez spółkę Viasat ww. w pkt 189 wyroku Air France/Komisja (EU:T:1996:194). Sprawa, w której wydano ten wyrok, dotyczyła zakupu niemal całości kapitału przedsiębiorstwa lotniczego Air France przez spółkę zależną, której 100% kapitału było w posiadaniu Caisse des dépôts et consignations, francuskiego podmiotu publicznego o charakterze specjalnym (ww. w pkt 189 wyrok Air France/Komisja, EU:T:1996:194, pkt 4–7). Zrodziło się wówczas pytanie, czy zasoby wykorzystane we wspomnianym celu można było uznać za zasoby państwowe, przy czym Republika Francuska twierdziła, że chodziło o środki, które były jedynie zarządzane przez Caisse des dépôts et consignations, a deponenci tych środków mogli w każdej chwili zażądać ich zwrotu (ww. w pkt 189 wyrok Air France/Komisja, EU:T:1996:194, pkt 63).

203 Sąd udzielił na to pytanie odpowiedzi twierdzącej. Stwierdził on, że otrzymywanie i wydatkowanie środków przez Caisse des dépôts et consignations powodowało, że bilans tych środków był niezmienny, a podmiot ten mógł wykorzystywać środki odpowiadające temu bilansowi tak, jakby pozostawały one w jego ostatecznej dyspozycji. Wedle Sądu Caisse des dépôts et consignations mogła tym samym, w zależności od zmian na rynku, zachowywać się jak inwestor poprzez wykorzystanie, na swoją własną odpowiedzialność, owych dostępnych środków. Sąd uznał, że sporna inwestycja finansowana ze środków dostępnych Caisse des dépôts et consignations mogła zakłócać konkurencję w rozumieniu art. 107 ust. 1 TFUE, na takiej samej zasadzie jak inwestycja sfinansowana przy użyciu wpływów z podatków albo z obowiązkowych opłat. Sąd dodał, że postanowienie to obejmuje zatem wszelkie środki pieniężne, które sektor publiczny może faktycznie przeznaczyć na wsparcie przedsiębiorstw, niezależnie od tego, czy środki te wchodzą na stałe w skład majątku tego sektora. Sąd stwierdził, że bez znaczenia jest okoliczność, iż środki wykorzystywane przez Caisse des dépôts et consignations mogły być zwrócone (www. w pkt 189 wyrok Air France/Komisja, EU:T:1996:194, pkt 66, 67).

204 Zasada przypomniana w pkt 202 i 204 powyżej została następnie potwierdzona przez Trybunał w również powołanym przez spółkę Viasat ww. pkt 189 wyroku Francja/Ladbroke Racing i Komisja, (EU:C:2000:248, pkt 50).

205 Sprawa, w której wydano ten wyrok, dotyczyła odwołania od wyroku z dnia 27 stycznia 1998 r., Ladbroke Racing/Komisja (T-67/94, Rec, EU:T:1998:7) w sprawie skargi o stwierdzenie nieważności decyzji, w której Komisja uznała zwłaszcza, że przekazanie do dyspozycji głównych spółek organizujących wyścigi konne we Francji wygranych, po które nie zgłosiły się osoby dokonujące zakładów, nie stanowiło pomocy państwa z powodu braku przeniesienia zasobów państwowych, mimo, że wygrane te służyły finansowaniu wydatków na cele socjalne tych spółek. Sąd uznał, że sporna decyzja Komisji została oparta na błędnych założeniach i z tego powodu należało stwierdzić jej nieważność (wyroki: ww. w pkt 189 wyrok France/Ladbroke Racing i Komisja, EU:C:2000:248, pkt 45; ww. wyrok Ladbroke Racing/Komisja, EU:T:1998:7, pkt 111).

206 Sąd uznał, że sporny w tej sprawie środek skutkował umożliwieniem spółkom organizującym wyścigi pokrycia pewnych kosztów socjalnych i że kwoty odpowiadające wygranym, po które nie zgłosiły się osoby dokonujące zakładów, były kontrolowane przez właściwe francuskie organy władzy. Na tej podstawie Sąd wyciągnął wniosek, że, ze względu na to, iż prawodawstwo krajowe rozszerzało

możliwość wykorzystania wspomnianych kwot na inne niż te pierwotnie przewidziane rodzaje działalności spółek organizujących wyścigi konne, ustawodawca krajowy w rzeczywistości zrezygnował wskutek tego z rozszerzenia zasobów, które, w zasadzie, powinny były zostać przekazane dalej do budżetu państwa. Sąd dodał, że, ze względu na to, iż wspomniane zasoby zostały wykorzystane w szczególności na sfinansowanie wydatków o charakterze socjalnym, stanowiły one obniżenie obciążeń socjalnych, które w normalnych warunkach powinny zostać poniesione przez przedsiębiorstwo, a zatem – stanowiły pomoc na jego rzecz (ww. w pkt 189 wyrok Francja/Ladbroke Racing i Komisja, EU:C:2000:248, pkt 47–49; ww. w pkt 206 wyrok Ladbroke Racing/Komisja, EU:T:1998:7, pkt 105–110).

207 Trybunał uznał, że powyższa ocena Sądu nie nie może zostać skutecznie zakwestionowana pod względem jej prawidłowości z punktu widzenia prawa i powtórzył sformułowanie użyte w pkt 67 ww. w pkt 189 wyroku Air France/Komisja, (EU:T:1996:194) i przypomniane w pkt 204 powyżej. Trybunał dodał, że nawet jeśli kwoty odpowiadające środkowi polegającemu na przekazaniu do dyspozycji spółek organizujących wyścigi konne wygranych, po które nie zgłosiły się osoby dokonujące zakładów, nie są stale w posiadaniu skarbu państwa, to fakt, że stale znajdują się pod kontrolą publiczną, a zatem w dyspozycji właściwych krajowych organów władzy, wystarczy, aby zostały uznane za zasoby państwowe (ww. w pkt 189 wyrok Francja/Ladbroke Racing i Komisja, EU:C:2000:248, pkt 50).

208 Z powyższego orzecznictwa można wywieść wniosek, że zasoby państwowe, w rozumieniu orzecznictwa przytoczonego w pkt 190 powyżej, mogą również składać się z zasobów pochodzących od osób trzecich, które jednak zostały bądź dobrowolnie przekazane do dyspozycji państwa przez ich właścicieli (zob. przykład deponentów Caisse des dépôts et consignations w sprawie, w której wydano ww. w pkt 189 wyrok Air France/Komisja, EU:T:1996:194), bądź zostały porzucone przez ich właścicieli, a państwo podjęło się zarządzania nimi w ramach wykonywania swoich suwerennych kompetencji (zob. przykład wygranych, po które nie zgłosiły się osoby dokonujące zakładów, w sprawie, w której wydano ww. w pkt 189 wyrok Francja/Ladbroke Racing i Komisja, EU:C:2000:248; ww. w pkt 206 wyrok Ladbroke Racing/Komisja, EU:T:1998:7).

209 Nie można natomiast uznać, że zasoby znajdują się pod kontrolą publiczną i stanowią zatem zasoby państwowe w powyższym rozumieniu jedynie na tej podstawie, iż w drodze unormowania prawnego państwo zabrania osobie trzeciej wykorzystania jej własnych zasobów na określone cele. Tak więc w sprawie, w której wydano ww. w pkt 180 wyrok PreussenElektra, (EU:C:2001:160), okoliczność, że państwo nałożyło na prywatne przedsiębiorstwa zajmujące się zaopatrzeniem w energię elektryczną obowiązek wykorzystania ich własnych zasobów w celu zakupu energii elektrycznej wytworzonej z jej odnawialnych po ustalonych cenach minimalnych nie przekonało Trybunału do twierdzenia, zgodnie z którym zasoby tych przedsiębiorstw znajdują się pod kontrolą publiczną i stanowią zasoby państwowe. Podobnie było w sprawie, która doprowadziła do wydania ww. w pkt 195 wyroku UTECA (EU:C:2009:124), w której państwo nałożyło na operatorów telewizyjnych obowiązek przeznaczania pewnej części ich przychodów na określone cele (prefinansowanie filmów kinowych oraz telewizyjnych).

210 Niniejszy zarzut należy przeanalizować właśnie w świetle wszystkich powyższych rozważań. W tym względzie należy zaznaczyć, podobnie jak Komisja, że rozstrzygająca dla oceny niniejszego zarzutu jest odpowiedź na pytanie, czy wpływy z reklam za lata 1995 i 1996, przekazane TV2 przez TV2 Reklame za pośrednictwem Funduszu TV2 stanowią „zasoby państwowe” w rozumieniu ww. orzecznictwa.

211 Nie ulega wątpliwości, że wpływy z reklam, o których mowa w ramach niniejszego zarzutu, stanowią wynagrodzenie finansowe przekazane przez reklamodawców w zamian za oddanie do ich dyspozycji czasu nadawania reklam TV2. Pierwotnie zatem wpływy te nie pochodzą z zasobów państwowych, lecz z zasobów prywatnych należących do reklamodawców. Należy zatem odpowiedzieć na pytanie, czy można uznać, iż owe prywatne zasoby były kontrolowane przez władze duńskie, tak jak miało to miejsce w przypadku zasobów rozpatrywanych w sprawach, w których wydano wyroki wymienione w pkt 189 powyżej.

212 Na pytanie to należy odpowiedzieć przecząco. W odróżnieniu od tych ostatnich spraw, w tej niniejszej nie może być mowy ani o zasobach oddanych dobrowolnie przez ich właścicieli do dyspozycji państwa, ani o zasobach porzuconych przez ich właścicieli, którymi zarządzania podjęło się państwo. Interwencja państwa duńskiego w niniejszej sprawie polegała konkretnie na ustaleniu tego, jaka część rozpatrywanych zasobów (wpływów z reklam uzyskanych przez TV2 Reklame) zostanie przekazana TV2 przez Fundusz TV2. Władze duńskie były jedynie uprawnione, jeśli uznały to za właściwe, do podjęcia decyzji, że TV2 nie uzyska wszystkich tych zasobów, ale jedynie ich część. Innymi słowy władze duńskie były uprawnione do ustalenia pułapu zasobów przekazywanych TV2. W myśl rozważań przedstawionych w pkt 210 powyżej, uprawnienia tego nie można zaś uznać za wystarczające do tego, by móc stwierdzić, iż chodziło o zasoby pozostające pod kontrolą publiczną.

213 Sporny w niniejszej sprawie środek jest bowiem podobny do środka analizowanego w sprawie, w której wydano ww. w pkt 180 wyrok PreussenElektra, (EU:C:2001:160), z tą różnicą, że w tej ostatniej sprawie państwo ustaliło ceny minimalne zakupu energii elektrycznej wytworzonej z jej odnawialnych źródeł, natomiast w niniejszej sprawie, władzom duńskim przysługiwało uprawnienie do ustalenia w istocie maksymalnej kwoty, jaką TV2 Reklame powinna była przekazać TV2 w zamian za oddanie przez to przedsiębiorstwo do dyspozycji klientów TV2 Reklame czasu nadawania reklam.

214 Jeśli na polecenie władz duńskich TV2 Reklame zatrzymałaby część wpływów z reklam i oddała ją do dyspozycji tych władz, część ta stanowiłaby zasoby państwa duńskiego. Natomiast nie ma powodów, by uznać, że pozostała część wpływów z reklam, która nie została zatrzymana przez TV2 Reklame, stanowi zasoby państwowe.

215 Za przyjęciem tego wniosku przemawia fakt, że, jak zaznaczono w motywie 81 zaskarżonej decyzji, niezatrzymane wpływy z reklam były przekazywane do Funduszu TV2, a nie bezpośrednio do TV2, i że nie istniał obowiązek przekazywania co roku pieniędzy z Funduszu TV2 do TV2.

216 Komisja nie podważyła przytoczonego w motywie 87 zaskarżonej decyzji twierdzenia Królestwa Danii, zgodnie z którym środki z Funduszu TV2 można było wykorzystywać jedynie na finansowanie działalności TV2, a zatem – istniało prawne zobowiązanie do przekazywania wpływów z reklam z Funduszu TV2 ostatecznie na rzecz TV2. Instytucja ta ograniczyła się do udzielenia w tym samym motywie zaskarżonej decyzji odpowiedzi, że „nie istniał jednak prawny obowiązek przekazywania wszystkich dochodów z reklam na rzecz TV2”. Komisja dodała: „[W praktyce] w gestii ministra leżało podjęcie szczegółowej decyzji stwierdzającej, czy środki mają być przekazane na rzecz TV2 i jeśli tak, to w jakiej kwocie”.

217 Jak zaś zaznaczono powyżej, okoliczność, że duńskie ministerstwo kultury mogło zatrzymać część wpływów z reklam, nie oznacza, iż reszta wpływów stanowiła zasoby państwowe ani też, iż ich przeniesienie do Funduszu TV2, a w końcu do TV2, stanowiło pomoc państwa na rzecz tego przedsiębiorstwa.

218 Bez znaczenia jest również brak stosunku umownego między reklamodawcami a TV2, czy też brak wpływu tego przedsiębiorstwa na działalność reklamową, o której mowa w motywie 89 zaskarżonej decyzji. Jak zaznaczono powyżej, w niniejszej sprawie istotne jest nie istnienie stosunku umownego między TV2 a reklamodawcami, lecz ewentualne uznanie wpływów z reklam za „zasoby państwowe”. A przyczyny, dla których owe wpływy nie mają takiego charakteru, zostały zaś już objaśnione powyżej.

219 W każdym razie należy zaznaczyć, że między reklamodawcami, od których pochodziły wpływy z reklam, a TV2 Reklame istniał stosunek umowny. Jeśli chodzi o TV2, przedsiębiorstwo to było zobowiązane w myśl duńskiego ustawodawstwa do oddania do dyspozycji TV2 Reklame czasu nadawania reklam, a spółka ta sprzedawała go swoim klientom – reklamodawcom. W zamian TV2 otrzymywało od TV2 Reklame określoną przez duńskie ministerstwo kultury część osiągniętych przez

tę spółkę wpływów z reklam, przy czym część ta mogła sięgać 100% wspomnianych wpływów. Jak już kilkakrotnie zaznaczono, część z tych wpływów przekazywana w ten sposób TV2 za pośrednictwem Funduszu TV2 nie pochodziła z zasobów państwowych i nie może zatem stanowić pomocy państwa.

220 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że Komisja uznając w zaskarżonej decyzji wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 za pomoc państwa dopuściła się naruszenia prawa. Omawiany zarzut jest zatem zasadny. W konsekwencji należy uwzględnić zarzut czwarty i stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim instytucja ta uznaje wyżej wymienione wpływy z reklam otrzymane przez TV2 za pośrednictwem TV2 Reklame i Funduszu TV2 za pomoc państwa.

W przedmiocie zarzutu drugiego dotyczącego błędnego uznania za nową pomoc pochodzących z opłat abonamentowych zasobów przekazanych TV2 oraz przyznanego tej spółce zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych

221 W zarzucie drugim skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła prawo nie uznając programu finansowania TV2 z opłat abonamentowych za pomoc istniejącą. Ponadto skarżąca twierdzi, że wykorzystane przez nią zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych powinno było również zostać uznane za pomoc istniejącą.

222 W powyższym względzie należy przede wszystkim przypomnieć, że reguły postępowania w dziedzinie pomocy państwa ustanowione w traktacie FUE są zróżnicowane w zależności od tego, czy chodzi o pomoc już istniejącą, czy też nową. Podczas gdy pomoc już istniejąca została unormowana w art. 108 ust. 1 i 2 TFUE, pomoc nowa, nieistniejąca wcześniej, unormowana została najpierw w ust. 3, a następnie – w ust. 2 tego samego artykułu (wyrok z dnia 23 października 2002 r., Diputación Foral de Guipúzcoa i in./Komisja, T-269/99, T-271/99 i T-272/99, Rec, EU:T:2002:258, pkt 1).

223 Jeśli chodzi o pomoc istniejącą, art. 108 ust. 1 TFUE przyznaje Komisji kompetencję do jej stałego badania we współpracy z państwami członkowskimi. W ramach tego badania instytucja ta proponuje państwom członkowskim stosowne środki konieczne ze względu na stopniowy rozwój lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego. Artykuł 108 ust. 2 TFUE stanowi następnie, że, jeśli po wezwaniu zainteresowanych stron do przedstawienia uwag, Komisja stwierdzi, iż przyznana pomoc nie jest zgodna z rynkiem wewnętrznym na mocy art. 107 TFUE, lub też iż pomoc ta jest nadużywana, decyduje o zniesieniu lub zmianie tej pomocy przez dane państwo w terminie, który określa.

224 Zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE nowa pomoc podlega obowiązkowi wcześniejszego zgłoszenia Komisji i nie może zostać wprowadzona w życie dopóty, dopóki procedura ta nie doprowadzi do wydania decyzji końcowej. Na mocy tego samego postanowienia Komisja wszczyna niezwłocznie postępowanie przewidziane w art. 108 ust. 2 TFUE, jeśli uznaje, że plan pomocy nie jest zgodny z rynkiem wewnętrznym.

225 Z powyższego wynika, że jeśli Komisja obejmie pomoc istniejącą postępowaniem przewidzianym dla nowej pomocy w art. 108 ust. 2 i 3, jej decyzja zawiera znamiona naruszenia tego artykułu i należy stwierdzić jej nieważność.

226 Jeśli chodzi o „pomoc istniejącą” i o „nową pomoc”, art. 1 rozporządzenia nr 659/1999, zawiera następujące definicje tych pojęć:

„a) »pomoc« oznacza każdy środek spełniający wszystkie kryteria ustanowione w art. [107 ust. 1 TFUE];

b) »istniejąca pomoc« oznacza:

— i) […] każdą pomoc, jaka istniała przed wejściem w życie traktatu w odpowiednich państwach członkowskich, to znaczy programy pomocowe i pomoc indywidualną, jakie zostały wprowadzone w życie przed i nadal stosowane po wejściu w życie traktatu;

— ii) pomoc dozwoloną, czyli takie programy pomocowe i pomoc indywidualną, które zostały dozwolone przez Komisję lub przez Radę;

[…]

— v) pomoc, jaka została uznana za pomoc istniejącą, ponieważ można stwierdzić, że w czasie gdy została wprowadzona w życie, nie stanowiła pomocy, a w okresie późniejszym stała się pomocą ze względu na rozwój wspólnego rynku bez wprowadzenia zmian przez państwo członkowskie. […];

c) »nowa pomoc« oznacza każdą pomoc, czyli programy pomocowe i pomoc indywidualną, która nie jest pomocą istniejącą, włącznie ze zmianami istniejącej pomocy;

d) »program pomocowy [system pomocy]« oznacza każde działanie, na którego podstawie, bez dalszego wprowadzania w życie wymaganych środków, można dokonać wypłat pomocy indywidualnej na rzecz przedsiębiorstw określonych w ustawie w sposób ogólny i abstrakcyjny oraz każde działanie, na którego podstawie pomoc, która nie jest związana z konkretnym projektem, może zostać przyznana jednemu albo kilku przedsiębiorstwom na czas nieokreślony lub w nieokreślonej kwocie;

e) »pomoc indywidualna« oznacza pomoc, która nie jest przyznawana na podstawie programu pomocowego [systemu pomocy] oraz podlegającą obowiązkowi zgłoszenia pomoc przyznawaną na podstawie programu pomocowego [systemu pomocy];

[…]”.

– W przedmiocie dopuszczalności

227 Przed przystąpieniem do analizy niniejszego zarzutu co do jego istoty, należy zbadać argument Komisji, za pomocą którego instytucja ta w istocie zmierza do odrzucenia niniejszego zarzutu jako niedopuszczalnego.

228 Komisja przypomina orzecznictwo, zgodnie z którym, aby nie opóźniać postępowania oraz w ramach wynikającej z art. 4 ust. 3 TUE zasady lojalnej współpracy pomiędzy państwami członkowskimi a instytucjami, na państwie członkowskim, które uważa, że sporne środki stanowią istniejącą pomoc, spoczywa – począwszy od momentu, w którym Komisja zwróciła się do niego w kwestii tych środków – obowiązek jak najszybszego przekazania Komisji informacji uzasadniających takie stanowisko (wyrok z dnia 10 maja 2005 r., Włochy/Komisja, C-400/99, Zb.Orz. EU:C:2005:275, pkt 55). Przypominając również utrwalone orzecznictwo, zgodnie z którym zgodność z prawem decyzji w sprawie pomocy państwa powinna być oceniana w świetle informacji, którymi dysponowała Komisja w momencie jej wydania (zob. wyrok z dnia 15 kwietnia 2008 r., Nuova Agricast, C-390/06, Zb.Orz. EU:C:2008:224, pkt 54 i przytoczone tam orzecznictwo), instytucja ta twierdzi, że nie można przeprowadzić badania niniejszego zarzutu co do istoty, gdyż w toku postępowania administracyjnego ani Królestwo Danii, ani sama skarżąca nie broniły poglądu, iż finansowanie skarżącej z opłat abonamentowych albo zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych stanowiły istniejącą pomoc.

229 W powyższym względzie należy zaznaczyć, że zgodnie z orzecznictwem, z twierdzenia, iż zgodność z prawem decyzji w sprawie pomocy państwa powinna być oceniana w świetle informacji, którymi Komisja dysponowała w chwili jej wydania, wynika, że strona skarżąca uczestnicząca w postępowaniu wyjaśniającym przewidzianym w art. 108 ust. 2 TFUE, nie może powołać się na nieznane Komisji argumenty dotyczące stanu faktycznego, o których strona skarżąca nie powiadomiła tej instytucji w toku postępowania wyjaśniającego. Za to, zgodnie z tym samym orzecznictwem, nic nie stoi na przeszkodzie temu, by strona zainteresowana podniosła w odniesieniu do końcowej decyzji zarzut prawny niepodniesiony w trakcie postępowania administracyjnego (zob. wyrok z dnia 11 maja 2005 r., Saxonia Edelmetalle i ZEMAG/Komisja, T-111/01, T-133/01, Zb.Orz., EU:T:2005:166, pkt 68 i przytoczone tam orzecznictwo).

230 Wspomniane orzecznictwo wprowadza tym samym rozróżnienie między argumentami dotyczącymi stanu faktycznego nieznanymi Komisji w chwili wydawania przez nią zaskarżonej decyzji, które nie mogą w związku z tym być podniesione wobec tej decyzji po raz pierwszy przed Sądem (zob. podobnie ww. w pkt 230 wyrok Saxonia Edelmetalle i ZEMAG/Komisja, EU:T:2005:166, pkt 70; ww. w pkt 68 wyrok CBI/Komisja, EU:T:2012:584, pkt 233), a zarzutami prawnymi. Ta ostatnia kategoria obejmuje zwłaszcza zarzuty oparte na informacjach, o których Komisja wiedziała w chwili wydawania swojej decyzji. Zarzuty te nie mogą w konsekwencji zostać odrzucone jako niedopuszczalne (zob. podobnie wyrok z dnia 23 listopada 2006 r., Ter Lembeek/Komisja, T-217/02, Zb.Orz., EU:T:2006:361, pkt 93–101).

231 Z powyższego wynika, że ze względu na to, iż skarżąca nie opiera niniejszego zarzutu wyłącznie na informacjach nieznanych Komisji w chwili wydawania zaskarżonej decyzji, nie można już na wstępie odrzucić niniejszego zarzutu jako niedopuszczalnego. Niemniej jednak może on zostać zbadany jedynie w zakresie, w jakim opiera się na informacjach znanych Komisji w chwili wydawania zaskarżonej decyzji.

– Co do istoty

232 Komisja przedstawiła powody, dla których uznała, że rozpatrywane środki stanowią nową pomoc, w motywie 154 zaskarżonej decyzji:

„Ponieważ TV2 rozpoczęła nadawanie programów w 1989 r., wszystkie środki zostały przyznane TV2 po przystąpieniu Danii do Unii Europejskiej. Środki te, wraz z wpływami z opłat abonamentowych, stanowią zatem nową pomoc państwa (a nie istniejącą pomoc w rozumieniu art. 108 ust. 1 TFUE)”.

233 W pierwszej kolejności, w odniesieniu do finansowania skarżącej z opłat abonamentowych, twierdzi ona, że w niniejszej sprawie chodzi o program finansowania istniejący przed przystąpieniem Królestwa Danii do Unii. Był on nadal stosowany po tym przystąpieniu i został dostosowany w następstwie utworzenia TV2 po to, by przedsiębiorstwo to mogło skorzystać z takiego samego finansowania, z jakiego korzystało DR. Rozszerzenie to nie zmieniło jednak w żadnym stopniu charakteru pomocy i nie oznacza, że wspomniany program został zmieniony w sposób mogący wpływać na ocenę zgodności rozpatrywanej pomocy. Chodzi o pomoc przyznaną przedsiębiorstwu tego samego rodzaju, a mianowicie publicznemu przedsiębiorstwu telewizyjnemu. TV2 podjęło się bowiem tych samych zobowiązań z zakresu usług publicznych co DR, operator, który był pierwotnie jedynym beneficjentem pomocy. Wniosku tego nie może podważyć ani okoliczność polegająca na tym, że TV2 zostało utworzone jako odrębne przedsiębiorstwo, a nie – jako nowy kanał w ramach DR, ani też okoliczność polegająca na tym, że pomoc pochodząca z opłat abonamentowych była przekazywana TV2 za pośrednictwem Funduszu TV2 i nie była jedynym zasobem finansowym, z którego przedsiębiorstwo to korzystało.

234 Skarżąca przywołuje na poparcie swojej argumentacji szereg decyzji Komisji w sprawie finansowania telewizji publicznej w innych państwach członkowskich. Skarżąca powołuje się zwłaszcza na decyzję C(2005) 1166 wersja ostateczna, z dnia 20 kwietnia 2005 r., Francja – Opłaty abonamentowe dla nadawców (pomoc E 10/2005) (Dz.U. C 240, s. 20), w której instytucja ta uznała, że pomoc przyznana przez Republikę Francuską na rzecz France Télévision stanowi istniejącą pomoc w rozumieniu art. 1 lit. b) rozporządzenia nr 659/1999. Wedle skarżącej mimo wielu zmian nazw oraz liczby beneficjentów programu opłat abonamentowych we Francji Komisja uznała, że ze wspomnianych opłat abonamentowych zawsze korzystali nadawcy publiczni i w konsekwencji charakter spornego środka, jego cel, podstawa prawna, przeznaczenie oraz źródło finansowania nie zostały zmienione. Wszystkie pozostałe decyzje przywołane przez skarżącą zawierają jej zdaniem podobne analizy.

235 Skarżąca nie rozumie, na czym polega różnica między sytuacją, w jakiej ona się znajduje, a sytuacjami rozpatrywanymi w przywołanych przez nią decyzjach Komisji. Uważa ona, że zgodnie z praktyką Komisji rozszerzenie istniejącego programu finansowania w celu objęcia nim przedsiębiorstwa tego samego rodzaju jak przedsiębiorstwa, które korzystały z programu przed przystąpieniem danego państwa członkowskiego do Unii, nie jest istotną zmianą, uzasadniającą w jej przypadku wyciągnięcie wniosku odmiennego aniżeli ten, do jakiego Komisja doszła w pozostałych decyzjach. Wedle skarżącej wynika z tego, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że finansowanie skarżącej z wpływów z opłat abonamentowych stanowi nową pomoc.

236 W tym względzie należy zaznaczyć, że z samych przypomnianych w pkt 227 powyżej definicji pojęć „pomocy istniejącej” oraz „nowej pomocy”, wynika, iż kiedy pomoc jest przyznawana nowemu beneficjentowi, innemu niż beneficjenci pomocy istniejącej, w wypadku tego nowego beneficjenta może zachodzić jedynie nowa pomoc.

237 W powyższym przypadku konieczne jest dokonanie rozróżnienia między, z jednej strony, programami pomocowymi a, z drugiej strony, pomocą indywidualną. Argumentacja skarżącej nie uwzględnia zaś owego rozróżnienia.

238 System pomocy może opierać się na przepisie określającym w sposób generalny i abstrakcyjny, bez konieczności przyjmowania dodatkowych środków wykonawczych, przedsiębiorstwa, którym może zostać przyznana pomoc. Nie można tym samym wykluczyć, że z systemu pomocy stanowiącego pomoc istniejącą mogą także korzystać przedsiębiorstwa nieistniejące w chwili jego ustanowienia, które, gdyby wówczas istniały, spełniałyby kryteria skorzystania z takiej pomocy. W omawianym przypadku, jeśli taki system pomocy zostanie następnie zmieniony, ulega on przekształceniu w nowy system pomocy jedynie w sytuacji, gdy zmiana ma wpływ na samą istotę pierwotnego systemu. Natomiast w wypadku, gdy nowy element daje się bezspornie wydzielić z systemu pierwotnego, nie może być mowy o istotnej zmianie i w opisanej sytuacji jedynie nowy element stanowi nową pomoc przyznaną beneficjentom, którzy w braku wprowadzenia owej zmiany nie mogliby otrzymać omawianej pomocy (zob. podobnie wyrok z dnia 30 kwietnia 2002 r., Government of Gibraltar/Komisja, T-195/01 i T-207/01, Rec, EU:T:2002:111, pkt 109–116).

239 Powyższe rozważania nie znajdują zastosowania do istniejącej pomocy indywidualnej. Z założenia z pomocy takiej korzystają określone przedsiębiorstwa. Tak więc w sytuacji gdy pomoc zostanie przyznana później przedsiębiorstwu innemu niż to, które skorzystało z pomocy istniejącej, w wypadku tego pierwszego przedsiębiorstwa chodzi z pewnością o nową pomoc mimo tego, iż jest ona identyczna, w swoim charakterze bądź treści, jak pomoc istniejąca.

240 Z powyższego wynika, że w niniejszej sprawie należy ustalić, czy obowiązujące w chwili przystąpienie Królestwa Danii do Unii przepisy odnoszące się do opłat abonamentowych stanowiły system pomocy, czy też dotyczyły pomocy indywidualnej.

241 Skarżąca nie powołała się na żadną znaną Komisji w chwili wydawania przez nią zaskarżonej decyzji informację, która przemawiałaby za zaistnieniem pierwszej z dwóch wskazanych w pkt 241 powyżej sytuacji.

242 Skarżąca powołała się bowiem jedynie na treść pisma Komisji z dnia 21 stycznia 2003 r., w którym instytucja ta zakomunikowała Królestwu Danii swoją decyzję w sprawie wszczęcia postępowania przewidzianego w art. 108 ust. 2 TFUE w przedmiocie rozpatrywanych środków, opublikowaną w autentycznej wersji językowej (w jęz. duńskim) w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (Dz.U. C 59, s. 2). W motywie 86 tego pisma Komisja powołała się na pierwotną wersję Lov om radio-og fjernsynsvirksomhed z 1920 r. Jak zaś wskazano w wymienionym motywie, i jak przyznaje zresztą sama skarżąca, jedynym celem opłat abonamentowych ustanowionych na mocy tej ustawy było finansowanie DR. Należy zatem wyciągnąć wniosek, że obowiązujące w chwili przystąpienia Królestwa Danii do Unii przepisy dotyczące opłat abonamentowych nie ustanawiały systemu pomocy, lecz – pomoc indywidualną na rzecz DR.

243 Należy w tym względzie zaznaczyć, że, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem, w prawie konkurencji, w tym do celów stosowania art. 107 ust. 1 TFUE, pojęcie „przedsiębiorstwa" obejmuje każdy podmiot wykonujący działalność gospodarczą niezależnie od jego formy prawnej i sposobu finansowania (zob. wyroki: z dnia 10 stycznia 2006 r., Cassa di Risparmio di Firenze i in., C-222/04, Zb.Orz., EU:C:2006:8, pkt 107 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 12 września 2013 r., Niemcy/Komisja, T-347/09, EU:T:2013:418, pkt 48).

244 Z orzecznictwa tego wynika, że w celu wskazania beneficjenta pomocy istniejącej, należy mieć na względzie jednostkę gospodarczą, która była beneficjentem tej pomocy, niezależnie od wszelkich ewentualnych zmian w jej statusie prawnym. W konsekwencji nawet pomoc indywidualna może zostać uznana za pomoc istniejącą, mimo tego, iż została przyznana podmiotowi prawnemu utworzonemu po jej ustanowieniu i po przystąpieniu danego państwa członkowskiego do Unii Europejskiej, jeśli okaże się, iż omawiany podmiot prawny, chociaż jako taki nie istniał w chwili ustanowienia pomocy, wchodził wówczas w skład przedsiębiorstwa, to znaczy jednostki gospodarczej, której istniejąca pomoc została przyznana.

245 Z powyższych rozważań wynika, że w niniejszej sprawie dla Komisji istotne było ustalenie nie tego, czy TV2 zostało utworzone, jako osoba prawna, po ustanowieniu opłat abonamentowych (co do tego strony są zgodne), lecz czy było nowym przedsiębiorstwem, całkowicie niezależnym od DR, czy też wręcz przeciwnie, stanowiło dział jednostki gospodarczej wchodzący w skład DR, który został wyodrębniony z tego przedsiębiorstwa. W drugim przypadku pomoc w postaci opłat abonamentowych mogłaby zostać uznana za istniejącą w odniesieniu do TV2.

246 Należy jednak stwierdzić, że skarżąca nie powołała się na żadną znaną Komisji w chwili wydawania przez nią zaskarżonej decyzji informację, która przemawiałaby za takim wnioskiem. Wręcz przeciwnie, skarżąca w przedłożonych pismach procesowych sama twierdzi, że „TV2 zostało utworzone jako odrębne przedsiębiorstwo" i że przedsiębiorstwo to „zostało utworzone w celu wzmocnienia pluralizmu w mediach w duńskim obszarze językowym".

247 W konsekwencji nie można zarzucić Komisji, że ta dopuściła się błędu ze względu na stwierdzenie, w świetle informacji, jakimi dysponowała ona w chwili wydania zaskarżonej decyzji, iż TV2 było nie tylko podmiotem prawnym utworzonym po przystąpieniu Królestwa Danii do Unii, lecz także – nowym przedsiębiorstwem, utworzonym po wspomnianym przystąpieniu. W ten właśnie sposób należy rozumieć zawarte w motywie 154 zaskarżonej decyzji stwierdzenie, że „TV2 rozpoczęła nadawanie programów w 1989 r.". Zgodnie zaś z uwagą przedstawioną w pkt 240 powyżej, okoliczność ta musi prowadzić do wyciągnięcia wniosku, że pomoc przyznana temu przedsiębiorstwu w postaci opłat abonamentowych stanowiła nową pomoc, a nie – pomoc istniejącą.

248 Powyższa okoliczność pozwala ponadto odróżnić niniejszy przypadek od tego rozpatrywanego w przywołanej przez skarżącą decyzji Komisji (zob. pkt 235 powyżej). Z treści motywu 33 tej ostatniej decyzji wynika bowiem, że wprawdzie osobowość prawna podmiotów będących beneficjentami spornej w tej sprawie pomocy uległa zmianie, ale to było to pochodną „rozdrobnienia" pierwotnego beneficjenta istniejącej pomocy. Innymi słowy, w odróżnieniu od niniejszej sprawy, w przywołanej sprawie beneficjent spornej pomocy wchodził w skład jednostki gospodarczej, która skorzystała z pierwotnej pomocy.

249 Praktyka decyzyjna Komisji dotycząca innych spraw pozostaje w każdym razie bez wpływu na ważność zaskarżonej decyzji, która może być oceniana jedynie z punktu widzenia obiektywnych postanowień traktu FUE (wyrok z dnia 20 maja 2010 r., Todaro Nunziatina & C., C-138/09, Zb.Orz., EU:C:2010:291, pkt 21).

250 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że niniejszy zarzut należy oddalić jako bezzasadny w zakresie, w jakim zmierza on do uznania przekazanych TV2 zasobów pochodzących z opłat abonamentowych za nową pomoc.

251 W drugiej kolejności skarżąca twierdzi, że również uznane za pomoc państwa w zaskarżonej decyzji zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych stanowi pomoc istniejącą.

252 Wedle skarżącej Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber (ustawa o opodatkowaniu spółek akcyjnych) w wersji obowiązującej w chwili przystąpienia Królestwa Danii do Unii, przewidywała w § 3 ust. 1 pkt 1), że państwo i jego instytucje są zwolnieni z podatków. Zwolnieniem tym objęto także DR, i to od początku istnienia tego przedsiębiorstwa. Skarżąca twierdzi, że w czasie utworzenia TV2, za stosowne uznano zapewnienie temu przedsiębiorstwu takiego samego traktowania, i że zostało ono umieszczone w wykazie instytucji publicznych objętych zwolnieniem z podatku dochodowego od osób prawnych. Skarżąca przywołuje w tym względzie projekt ustawy nr 145 z dnia 14 stycznia 1987 r. dotyczącej nowelizacji Lov om indkomstbeskatning af aktieselskaber. Z uzasadnienia tego projektu wynika, że zamierzano przyznać TV2 taki sam status podatkowy jak DR.

253 Skarżąca twierdzi tym samym, że TV2 nie przyznano jakiejkolwiek szczególnej korzyści, z jakiej nie korzystałyby inne porównywalne przedsiębiorstwa przed przystąpieniem Królestwa Danii do Unii. Kontynuowano po prostu względem tego przedsiębiorstwa utrwaloną praktykę w celu zagwarantowania mu równego traktowania. W konsekwencji zwolnienie z podatku, z którego korzystało TV2, należy uznać za pomoc istniejącą.

254 W świetle tej argumentacji należy zaznaczyć, że z rozważań i z orzecznictwa zawartych w pkt 239 powyżej wynika, iż pomocy przyznanej w ramach systemu pomocy nie można uznać za istniejącą w przypadku beneficjenta, który nie miałby prawa do tej pomocy bez zmiany danego systemu. Jedynie w przypadku przedsiębiorstw, które mogłyby korzystać z pomocy objętej omawianym systemem przed jakąkolwiek jego zmianą, rodzi się pytanie, czy ewentualna zmiana ma wpływ na samą istotę pierwotnego systemu – w takim przypadku system ten ulega przekształceniu w nowy system pomocy, czy też zmiana owa polega na wprowadzeniu nowego elementu dającego się bezspornie wydzielić z pierwotnego systemu – w takim przypadku jedynie ten nowy element stanowi nową pomoc.

255 W niniejszej sprawie bez wątpienia prawdą jest, że przepis przewidujący w sposób generalny i abstrakcyjny zwolnienie podmiotów państwowych z podatku może stanowić system pomocy zgodnie z art. 1 lit. d) rozporządzenia nr 659/1999. Niemniej ani z argumentacji skarżącej, ani z informacji zawartych w aktach sprawy nie wynika, że w chwili wydania zaskarżonej decyzji Komisja wiedziała o istnieniu takiego obowiązującego przed przystąpieniem Królestwa Danii do Unii Europejskiej przepisu prawa duńskiego, który mógłby również znajdować zastosowanie do TV2.

256 Wręcz przeciwnie, skarżąca sama twierdzi (zob. pkt 253 powyżej) że, w czasie jej utworzenia „za stosowne uznano zapewnienie [jej] takiego samego traktowania" w dziedzinie podatków jak to przysługujące DR. Poza tym skarżąca przywołuje dokonaną w 1987 r. nowelizację właściwego ustawodawstwa duńskiego, w następstwie której umieszczono ją w wykazie instytucji publicznych objętych zwolnieniem z podatku dochodowego od osób prawnych. W myśl zaś rozważań przedstawionych w pkt 255 powyżej, nie tylko nie zdołano wykazać, że zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych przyznane skarżącej stanowiło pomoc istniejącą, ale raczej – potwierdzono, iż chodzi o nową pomoc, gdyż skarżąca została objęta owym zwolnieniem wyłącznie na podstawie przepisu ustawy przyjętego po przystąpieniu Królestwa Danii do Unii.

257 Skarżąca stwierdziła w replice, że była „od chwili utworzenia objęta zwolnieniem [z podatku] przysługującym państwu i jego instytucjom" i że w związku z tym „nie było potrzeby ustanawiania wyraźnego zwolnienia" na jej rzecz. Dokonana później w 1987 r. zmiana właściwej ustawy służyła „jedynie wyjaśnieniu, że z perspektywy podatkowej DR i TV2 znajdowały się w tej samej sytuacji".

258 Niezależnie od faktu, iż twierdzenia te wydają się być częściowo sprzeczne z twierdzeniami zawartymi w skardze, należy uznać, że skarżąca nie twierdziła, iż w chwili wydania zaskarżonej decyzji Komisja posiadała informacje, na których podstawie powinna była wyciągnąć wniosek, że przyznane TV2 zwolnienie z podatku dochodowego od osób prawnych stanowiło jedynie stosowanie istniejącego systemu pomocy. Wręcz przeciwnie, skarżąca przyznaje, że „dopiero w skardze TV2 po raz pierwszy poinformowało Komisję o istnieniu zwolnienia z podatku dochodowego od osób prawnych przysługującego państwu duńskiemu i jego instytucjom". Wobec braku takiej informacji i w świetle okoliczności, iż zwolnienie to zostało wyraźnie przewidziane po raz pierwszy w ustawie przyjętej w 1987 r. nie można zaś zarzucić Komisji dopuszczenia się jakiegokolwiek błędu z powodu uznania owego zwolnienia za nową pomoc.

259 Tytułem uzupełnienia należy stwierdzić, że informacja przywołana przed Sądem przez skarżącą na poparcie jej argumentu streszczonego w pkt 258 powyżej (która zresztą nie została przekazana Komisji w toku postępowania administracyjnego), nie wydaje się potwierdzać twierdzenia, że ustawa przyjęta w 1987 r. w celu przyznania skarżącej zwolnienia z podatku jedynie potwierdziła istniejącą sytuację prawną. W nawiązaniu do sytuacji prawnej sprzed przyjęcia proponowanej nowelizacji, we wspomnianym w pkt 253 powyżej uzasadnieniu projektu ustawy w odniesieniu do sytuacji podatkowej TV2 oraz Funduszu TV2 zaznaczono bowiem, co następuje: „[n]iemniej jednak wszelki ewentualny dochód pochodzący z działalności gospodarczej będzie opodatkowany". Należy zatem uznać, iż autorzy zaproponowanej nowelizacji uważali, iż w jej braku dochody TV2 pochodzące z „działalności gospodarczej" będą opodatkowane. Innymi słowy fragment ten wskazuje, że intencją nie było wyraźne potwierdzenie już istniejącej sytuacji prawnej, lecz ustanowienie na rzecz skarżącej zwolnienia z podatku, które wcześniej jej nie przysługiwało.

260 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że zarzut drugi również nie jest zasadny w zakresie, w jakim dotyczy on uznania zwolnienia skarżącej z podatku dochodowego od osób prawnych za nową pomoc.

261 W konsekwencji zarzut drugi należy oddalić w całości.

262 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że należy stwierdzić nieważność zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że przekazane TV2 za pośrednictwem Funduszu TV2 wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 stanowią pomoc państwa oraz oddalić skargę w pozostałym zakresie.

W przedmiocie kosztów

263 Zgodnie z art. 134 § 1 regulaminu postępowania przed Sądem kosztami zostaje obciążona, na żądanie strony przeciwnej, strona przegrywająca sprawę. Zgodnie z § 3 tego samego artykułu w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań każdej ze stron, każda z nich pokrywa własne koszty. Jednakże jeżeli jest to uzasadnione okolicznościami sprawy, Sąd może orzec, że jedna ze stron pokrywa, oprócz własnych kosztów, część kosztów poniesionych przez stronę przeciwną.

264 W niniejszej sprawie żądania zarówno skarżącej jak i Komisji zostały uwzględnione tylko częściowo, gdyż Sąd stwierdza nieważność w części zaskarżonej decyzji i oddala skargę w pozostałym zakresie. Ponieważ skarżąca nie zażądała, by Komisja została obciążona kosztami, natomiast Komisja zażądała, by skarżąca została obciążona kosztami – skarżąca pokrywa własne koszty w całości oraz trzy czwarte kosztów Komisji. Instytucja ta pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

265 Zgodnie z art. 138 § 1 akapit pierwszy regulaminu postępowania państwa członkowskie, które przystąpiły do sprawy w charakterze interwenientów, pokrywają własne koszty. Wobec tego Królestwo Danii pokrywa własne koszty. Ponadto, ze względu na to, że spółka Viasat nie zażądała formalnie, by skarżąca pokryła koszty interwenientów, pokrywa ona własne koszty.

Z powyższych względów

SĄD (ósma izba)

orzeka, co następuje:

1) Stwierdza się nieważność decyzji Komisji 2011/839/UE z dnia 20 kwietnia 2011 r. w sprawie środków podjętych przez Danię (C 2/03) na rzecz TV2/Danmark w zakresie, w jakim Komisja uznała w niej, że przekazane TV2 za pośrednictwem Funduszu TV2 wpływy z reklam za lata 1995 i 1996 stanowią pomoc państwa.

2) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.

3) TV2/Danmark A/S pokrywa własne koszty oraz trzy czwarte kosztów Komisji Europejskiej.

4) Komisja pokrywa jedną czwartą własnych kosztów.

5) Królestwo Danii oraz Viasat Broadcasting UK Ltd pokrywają odpowiednio własne koszty.

Gratsias Forwood Wetter

Wyrok ogłoszono na posiedzeniu jawnym w Luksemburgu w dniu 24 września 2015 r.

Podpisy